

THE MOST DRIVING

Copyright Hockenheim-Ring GmbH

12-14/05/2017

The Most Historic Grand Prix

Premiéra závodů historických vozů

Hlavní body programu

- Grid walk
- Vyhlídkové lety vrtulníkem
- Výstava historických vozů
- Autogramiáda jezdců
- Letecké akrobatické vystoupení
- Offroad
- Otevřená servisní zóna
- Atrakce pro děti

Speciální program pro majitele historických vozů

Smrtící válka proti drogám

Až se stanu prezidentem, nařídím policii a armádě, aby našli a oddělali všechny dealery. Slibuju vám, že márnice budou nacpané k prasknutí," opakoval v průběhu své kampaně kandidát na nejvyšší filipínský úřad Rodrigo Duterte. Bývalý starosta metropole Davao se proslavil, když dokázal město s bezkonkurenčně nejvyšším počtem vražd a drogových deliktů v celé zemi tvrdou rukou zpacifikovat a výrazně v něm snížit zločinnost. Filipíny se dlouhodobě potýkají s přeplněnými věznicemi a zdeformovaným soudním systémem, v němž se některé velké kauzy táhnou klidně i celé desetiletí. Duterte přišel s rychlejším a mnohem efektivnějším způsobem. Do boje s kriminálními živly se po boku oficiálních policejních jednotek zapojily tajemné Davao Death Squads, které zmasakrovaly víc než 1400 lidí. Jejich členy jsou údajně policisté v civilu a bývalí příslušníci policejního sboru. Vina se však prokázala jen hrstce z nich.

Duterte si pečlivě budoval westernový kult „nového šerifa ve městě“, projížděl se po ulicích Davaa na svém harleyi a nechával se před kamerami pochvalně plácet po zádech. Místní obyvatelé byli z prokazatelně vynikajících a účinných výsledků jeho neortodoxních metod nadšeni a starosta dostával přezdívky jako Duterte Harry nebo Punisher.

Chce to změnu

Když se rozhodl kandidovat na prezidenta, neustále opakoval, že drogy jsou smrtelným nebezpečím a Filipínám hrozí, že se stanou dalším „narko“ státem podobně jako Mexiko a dřív Kolumbie. A jeho spoluobčané zhnusení gigantickou korupcí, která obchod s drogami doprovází, a beztrestností bossů podsvětí s ním souhlasili: Chce to změnu. A kdyby náhodou někdo nerozuměl tomu, jak se chystá s letitým problémem skoncovat, tak ještě poslední den před prezidentskou volbou to na shromáždění svých příznivců vysvětlil opravdu po lopatě: „Vy zkurvysyni, kteří máte něco společného s drogami, všechny vás zabiju!“ Zahraniční pozorovatelé to považovali jen za trochu drsnější předvolební rétoriku, jaká je v méně civilizovaných zemích celkem běžná. Ale v tom se spletli.

Svérázný filipínský prezident Rodrigo Duterte vyzývá obyvatele k tomu, aby bez soudu a jakýchkoli důkazů zabíjeli své spoluobčany, které považují za drogové dealery. Výsledkem jeho politiky je už přes 7000 mrtvých. Humanitární organizace jsou v šoku, ale Duterte se veze na vlně popularity. Podle Filipínců je právě jeho drsný recept tím jediným, který jejich zemi zbaví drog.

Licence to Kill

V prezidentské volbě měl být outsiderem, ale díky své kampani postavené výhradně na plánu „války proti drogám“ zvítězil. Hlavou státu se stal loni v létě a hned v inauguračním projevu slíbil, že v zemi udělá pořádek. „Těm, kteří říkají, že mé metody jsou nekonvenční a na hraně zákona, teď vzkazuji: držte si klobouky, protože to bude jízda!“ Vzápětí rozpoutal peklo s krycím názvem operace „dvojitá hlavaň“. Po celé zemi se začala objevovat mrtvá těla pohozená v příkopech u dálnic, pod mosty nebo v úzkých uličkách slumů. Některá mají

snazší přiblížit se k podezřavému „cíli“. Marie všechny své oběti chladnokrevně sejme zezadu kulkou do hlavy. Za každou z nich fasuje v přepočtu asi 600 Kč. Ze státního rozpočtu.

Lidská práva? Nebuďte směšní!

Dutertemu je jedno, že počet drogově závislých na Filipínách se za posledních deset let snížil z hrozivých 6,7 na 1,7 milionu. A nevádí mu ani to, že podobně represivní drogová politika například v Thajsku nebo Kolumbii či ve Spojených státech neměla úspěch. Důležité je to, že drogy stále představují vážný problém, kolem něhož se dá vyvolat hysterie a „sjednotit národ“. Duterteho úspěšná cesta k moci a tichý souhlas veřejnosti s jeho drakonickými metodami má kořeny v nedávné historii země. Celá řada vojenských převratů a éra diktátora Marcosse způsobily, že reforma justice je už desítky let v nedohlednu. V zemi tak stále panuje (oprávněné) přesvědčení, že spravedlnost se dá snadno koupit.

Nárůst počtu vražd, který potvrzují i oficiální statistiky, je bezprecedentní. V prvních šesti měsících loňského roku, než se Duterte dostal k moci, policisté zastřelili v souvis-

svázané ruce a nohy, jiná lepenkou přelepenou pusou. Často je u nich připevněná cedule s nápisem „Jsem dealer. Nebuďte jako já.“ Jejich vina nikdy není prokázána, vyšetřována, či dokonce zpochybněna. Dealery a feťáky, náhodně kolemjdoucí a úplně nevinné lidi zabíjejí policisté v uniformách, tajemné polooficiální policejní eskadry nebo neidentifikovatelná komanda na motorkách, jejichž členové se vyžívají v demonstrativních vraždách v mafiánském stylu. Oběti mimosoudních, a tedy protizákonných zabíjení je tolik, že úřady už ztrácejí přehled. Novináři proto začali sestavovat „Kill List“, seznam všech násilných úmrtí. Výsledek nové politiky za prvních sto dní Duterteho vlády: 3600 neobjasněných vražd. *(K datu uzávěrky dubnového vydání se přehoupl přes sedm tisícovek a každý den přibývají další – pozn. red.)*

V atmosféře teroru může být vrahem kdokoli. Reportér BBC popsal případ jisté Marie, která dostává „zakázky“ přímo od šéfa místní policejní pobočky. Její služby využívá, protože pro nenápadnou ženu je

losti s drogami 68 lidí. V druhé polovině roku více než čtyři tisíce. „Vydal jsem rozkaz, aby vás zastřelili jako psy,“ hřímá prezident z tribuny týden po svém zvolení. „Dobře si zapamatujte, že na nějaká lidská práva kašlu!“

Staré účty

Prezident v televizních projevech a na tiskovkách opakovaně vyzývá policisty i občany, aby vzali spravedlnost do svých rukou a podezřelé z drogových přestupků „eliminovali“. Je bizarní, že to říká představitel země, která před deseti lety zrušila trest smrti. V atmosféře bezvlády se logicky s velkou chutí vyřizují staré účty. Někteří mrtví jsou zaručeně výsledkem třeba obyčejných sousedských sporů. Mnohem víc obětí pak připadá na konto drogových kartelů, které vybíjejí konkurenci. Demokracie na Filipínách ještě nezemřela. Necenzurovaná média poměrně otevřeně a kriticky informují o situaci v zemi. Ovšem občanské svobody včetně té nejzákladnější – práva na život – leží pohřbené kdesi pod stále se zvětšující hromadou mrtvol. Proč proti násilí protestují jen představitelé jiných států, a ne obyvatelé Filipín, jichž se bezprostředně týká? Nejspíš věří, že brutální síla je opravdu jediným efektivním řešením problému. Kromě toho Duterteho politika má stejně jako dříve v Davau nezpochybnitelné výsledky. Zločinnost se snížila o víc než polovinu a čtvrti, ve kterých předtím vládly drogové gangy, jsou opět relativně bezpečné.

Kromě dealerů umírají hlavně feťáci a to moc lidí netrápí. Prezidenta nejméně ze všech: „Jak byste definovali lidskou bytost? Budu k vám upřímný: smažka podle mě není člověk,“ prohlásil při projevu k představitelům policie a armády.

Už to nikdy neudělám

Na Filipínách se bere hlavně „shabu“, vysoce návyková droga na bázi metamfetaminu (víc v infoboxu). Součástí nové protidrogové politiky je také výzva všem narkomanům,

aby se zaregistrovali na nejbližší policejní stanici a ke své závislosti se přiznali. Protože téměř všichni zároveň také aspoň trochu dealují, pochopitelně se bojí o život a nařízení, které nemá žádnou legislativní oporu, uposlechli. Drtivou většinu z nich propustili, když se přiznali, prozradili jména všech lidí ze svého okolí, kteří mají cokoli společného s užíváním a distribucí drog, a slíbili, že už se shabu ani ničeho podobného nikdy nedotknou. Jde o víc než milion lidí, kteří tak projevíli – alespoň teoreticky – ochotu s drogami seknout. V Duterteho představách by to mělo fungovat tak, že si zkrátka ze dne na den přestanou sňehat, stanou se z nich spořádaní občané a budou žít šťastně až do smrti. Jenže tak snadné to pochopitelně není. Těžce závislí potřebují dobře vybavené odvykací léčebny s odborníky, pod jejichž dohledem se budou dlouhé týdny či měsíce léčit. V celé zemi je jen pár takových zařízení, která jsou nacpaná k prasknutí a mají dlouhé čekací pořadníky. Kromě toho jsou nesmírně drahá a obyčejný feťák z ulice si je nemůže dovolit.

Aby měla válka šanci na úspěch, musela by vláda investovat astronomické prostředky do vybudování nových léčen. K tomu se rozhodně nechystá. Jak prohlásil jeden z lékařů „pro Filipíny je mnohem levnější nechat ty chudáky postřílet než se je snažit vyléčit“.

Vidím... hranatý kruhy

Filipíny mají přes 100 milionů obyvatel a **1,24 milionu drogově závislých**.

Z nich **téměř všichni berou shabu**. To je zdejší verze metamfetaminu, kterému se na Západě říká ice nebo crystal meth. Je všudypřítomný, sežene se velice snadno, doslova na každém rohu. Gram shabu stojí 1000 pesos (asi 500 Kč), může se šňupat, kouřit i píchat do žíly. Má okamžitý nástup a je vysoce návykový. Jeho užívání doprovází celá řada vedlejších příznaků: extrémní ztráta hmotnosti, vypadávání zubů, úzkost, nespavost, prudké změny nálad, násilnické chování. Na Filipínách se vyrábí v téměř industriálním měřítku a vyváží se odsud do mnoha dalších asijských států. V průběhu Duterteho války proti drogám už bylo **zatčeno přes 150 státních úředníků, soudců, prokurátorů a policistů včetně pěti generálů**, kteří byli součástí výrobního a distribučního řetězce. Zdá se, že drsná kampaň se nemíjí účinkem a výroba byla skutečně ochromena. Jen málo Filipínců by si za současné situace dovolilo postěžovat si na problémy s přísunem drogy, ale v okolních zemích už nedostatek pocítili a snaží se ho nahradit z jiných zdrojů.

Hysterické divadlo

Důsledkem divokého „odstřelu“ dealerů a narkomanů jsou nevyhnutelně rozsáhlé „vedlejší ztráty“, jak jim říká prezident. Jde o náhodné kolemjdoucí a další smolaře, kteří jsou v nesprávnou chvíli na nesprávném místě. Mezi ně patří třeba pětiletá holčička, kterou neznámý střelec zabil společně s jejím dědečkem. Známý je případ otce a syna, které policisté přistihli při kouření shabu, odvěkli je na stanici, tam oba brutálně zmlá-

tili a nakonec zastřelili. Celý svět obletěla ikonická fotografie ženy, která na chodníku zoufale objímá svého zastřeleného partnera: jejich póza totiž připomíná Michelangelovu Pietu, kde má Marie v náručí ukřižovaného Krista. Vedle dvojice leží kus papírového kartonu s mrazivým nápisem Pusher ako, wag tularan (Jsem dealer, nebuďte jako já). Pitva prokázala, že muž byl aktivní sportovec, vedl zdravý životní styl a nebral žádné drogy. Prezident Duterte všechny podobné případy odbyl mávnutím ruky jako hysterické divadlo a vysvětlil, že „pokud chcete vyhrát válku proti drogám, musíte mít srdce z kamene“. Krveprolévání doprovázejí i bizarní historky. Když k hromadě zastřelených těl přijela dodávka místní televize, uprostřed mrtvol se z obrovské kaluže krve zvedl muž a jako zombie kráčel vstříc reportérce a kameramanovi. Ukázalo se, že ho kulka jen škrábala, předstíral však smrtelné zranění a v bezpečí se cítil až po příjezdu televizní kamery. Kdyby projevili známky života dřív, prý by ho určitě někdo dorazil.

Zločinnost na Filipínách samozřejmě souvisí především s drogami, ale země se rozhodně nestává „narko“ státem. Žádné kartely se neodvažují přímo se postavit autoritám

a vybudovat vlastní armádu jako v Kolumbii či Mexiku. Nejsou zde území, kam by se policie bála vkročit. Ovšem fascinace zmíněnými státy je zřejmá: zdaleka nejoblíbenějším televizním pořadem je seriál Narcos o Pablu Escobarovi. A policejní šéf, který je zodpovědný za protidrogové tažení, prý inspirovan seriálem nedávno letěl do Bogoty poradit se s místními kolegy, jak jejich země „vyhrála“ válku s drogami.

Obama, ty zkurvysyne!

Podle Duterteho není drogová závislost zdravotním problémem a symptomem sociálních problémů, ale naopak jejich příčinou. Lidé ze dna společnosti tak kriminalizuje, místo aby řešil podstatu problému. Někteří experti se domnívají, že válka proti drogám je ve skutečnosti spíš válkou proti chudým. „Dutertismus“, jak se filipínskému systému začíná přezdívat, je částečně důsledkem obav střední třídy ze stoupající zločinnosti, nefunkční jurisdikce, bortící se infrastruktury a obrovské korupce. A skutečnost, že proti prezidentovým metodám protestuje tak málo místních lidí, dokazuje postradatelnost těch nejchudších. Duterte má obrovskou podporu voličů a na jakoukoli kritiku reaguje arogantně a podrážděně, jako by se píchlo do vosího hnízda. V jednom projevu nazval Baracka Obamu, který projevil obavu o dodržování lidských práv na Filipínách, zkurvysynem. A Spojené státy, tradičního spojence, je ochotný „kdykoli vyměnit za Čínu a Rusko“. Proto se mu hodil do krámu nový filipínský film Generál Luna, který brnká na strunu nacionalismu a vykresluje USA jako největšího padoucha. Snímek oslavuje život (a smrt) generála Juana Luny, který v roce 1898 hrdinně bojoval proti americké armádě, ve finále ho však zradili jeho krajané. Návštěvnost kin trhá rekordy. A Duterte podporoval proti-americké demonstrace, jež se často konaly po promítání, a prohlásoval, že on je stejně jako generál ochotný klidně i zemřít při obraně své vlasti a Filipínců (které nyní drogy ohrožují stejně jako dříve zákeřní Amíci).

Prezidentova rétorika je stále drsnější: své metody v boji proti drogám přirovnal dokonce k nacistickému holokaustu. „Tohle je moje země a já ji chci uchránit pro budoucí generace,“ říká a v různých obměnách opakuje svou větu z volební kampaně. „Každého, kdo chce Filipíny a jejich obyvatele zničit drogami, zabiju. Chcete snad tvrdit, že to není legitimní postoj...?“

Co chtějí? A proč?

Vypadají jinak. Chovají se jinak. Dokonce i jinak voní. Vědci jim říkají „ženy“. Odkud se vzaly? Jsou všude kolem nás... Žijí, dýchají, vlní se v bocích. A my je pořád nemůžeme pochopit. Přemítali jsme nad jejich původem a musíme souhlasit s tvrzením, že jsou z jiné planety. Co si máme počít s jejich bizarními zvyky a zbytečnými hygienickými výrobky? Hledejme vysvětlení spolu.

Záhadný půvab jejich prsou.

Nad tímto jevem si lámalo hlavy mnoho vědců:

- Někteří tvrdí, že pěkná zdravá ňadra jsou pro muže ztělesněným mateřstvím.
- Další si myslí, že díky prsům jsou ženy lépe viditelné z dálky – což je dobré pro primitivní nápadníky se špatným zrakem.
- Je také možné, že prsa fungují čistě jako kontrolky rozumu. Nikdy nezávěrejte přímo na ně!

Proč jsou štěstím bez sebe z diamantů.

Diamanty fungují v ženském světě nejen jako symbol spokojenosti, ale také jako mocný nástroj, jak zabránit muži, aby utrácel peníze za věci, které považuje za užitečnější. Koupit diamant z hlediska evolučního naznačuje, že musíte být pořádný chlap, když dokážete přežít takovou dobrovolnou finanční újmu. Nekoupit diamant znamená, že jste ekonomicky neschopný udržovat ženu po podstatnou dobu. Proto nestojíte za to, aby vás ženská tlupa vzala na milost.

Lépe vyvinuté slzné kanálky.

Ženy jsou víc emocionálně založeny než muži. Své city projevují snadněji. A proč ženy pláčou na svatbách a muži ne? Důvodem je nadpřirozená ženská schopnost vidět do budoucna. Kdybychom ji měli i my, brečeli bychom také.

Závislost na parfému.

Stejně jako jeleni a němečtí ovčáci mají i ženy daleko silnější smysl pro pachy než muži. Proto dokážou odhalit, že jsme pili a proto nikdy nemůžeme vlézt do postele, aniž bychom si vyčistili zuby. Ženy tudíž utratí víc peněz za šampony, mýdla, kosmetiku a parfémů než prezident Zeman za své poradce. Používání vůní má významný vliv na ženskou výkonnost. A není to vlastně cíl parfémů? Nejsou to nakonec důmyslné chemické zbraně, které mají odlákat naši pozornost od důležitých věcí? Stáváme se pak snadnější kořistí třeba v hádkách a ztrácíme mužná předsevzetí.

Důvod k předehtře.

Délka předehtře může pro ženu znamenat test naší vůle obětovat se pro ni. Muž, který investuje víc času do předehtře, naznačuje ženě, že je kvalitním partnerem. Muži produkují miliony spermií, ejakulují za pár minut a jednoduše jdou od toho. Ženy mají jen pár vajíček, takže si musejí pečlivě vybírat a hledat muže, který je neopustí. Musejí víc investovat do reprodukce, což může i za obtížněji dosažitelný a pracný orgasmus. Zatímco metoda mužského orgasmu je jednoduchá (vypálit spermii, plácnout sebou na polštář a snít o hospodě plné kamarádů), ženské vyvrcholení je komplexnější. Vyžaduje delší rytmické tahy, které pomohou udržet vaše vystřelené spermie. Tyto svalové kontrakce pomáhají dostat spermie k vajíčku. Mazlení, které následuje, může být u žen následkem postorgasmického uvolnění látky zvané oxytocin. Je to hormon produkovaný savci, který dává ženě vřelý pocit souznění. Tak na to fakt pozor!

Proč pasivně nesportují.

Je fakt, že pasivní sledování kolektivních sportů je příliš nebaví. Důvod je prostý: hluboko uvnitř mozkové architektury muže spočívá láska k organické, hierarchicky pracující jednotce – mužstvu – a myšlenka, že buď zvítězíte, nebo prohrájete. Pro ženy je tento druh soutěže méně důležitý. Daleko významnější je pro ně emocionální zmatek, který je obklopuje.

Povznášející touha uklízet.

Každé ráno bloudíte po domě a hledáte klíče. Pokaždé je to ona, kdo ví, kde jsou. Je to nějaká speciální psychologická hra, která vás má uvrhnout do spárů svěrací kazajky? Ne, to by bylo

moc jednoduché. Vysvětlení spočívá v teorii, že příroda stvořila muže, aby zaměřovali hýbající se předměty (kočky, ptáky, pošťáky), zatímco ženy se soustřeďují na statické věci (špinavé prádlo, nádobí). Vědí, kde všechno je, a také vědí, kde má každá věc místo. Uklízení také souvisí s budováním hnízda. Ženy potřebují k životu bezpečné, organizované prostředí, ve kterém mohou vychovávat děti. Díky tomu prostě lépe a rychleji uklízejí.

Podivná fascinace našimi zadky.

Původní teorie tvrdila, že ženy zírají na mužské zadky jednoduše proto, že nevidí na své vlastní. Omyl. Ve skutečnosti kontrolují vaše pozadí jen proto, že je dokladem vaší fyzické zdatnosti. Zadek totiž o fyzice hodně napovídá. Když jste v dobré kondici, máte ho vysoko. Jinak poklesne jako pytel starých, naklíčených brambor.

Proč kříží nohy v kolenou.

- a) Na rozdíl od mužské anatomie tu není ten přívěsek mezi nohama, což dělá tento manévr mnohem snazším.
- b) Ženské hýždě mají jiný tvar, takže se jim nohy snadněji kříží v kolenou. My muži překřížujeme nohy ve tvaru čtyřky, protože máme hýždě mnohem blíže u sebe, a tudíž je nám to tak nejpohodlnější.
- c) Ženy chtějí během konverzace přitáhnout pohledy mužů.

Jejich vášeň pro bylinky.

Posedlost po sušených květech má kořeny v době před miliony let, kdy si muži osvojili dovednost lovit a ženy schopnost sbírat. (Lidským bytostem, které nedělají ani jedno, ani druhé, se dnes říká „manažeri“ nebo „politici“.) Lovci museli zkoumat krajinu a pátrat po pohybujících se objektech, zatímco ženy se soustředily na statické objekty, protože se to od nich při sběru vyžadovalo.

Proč je baví výprodeje.

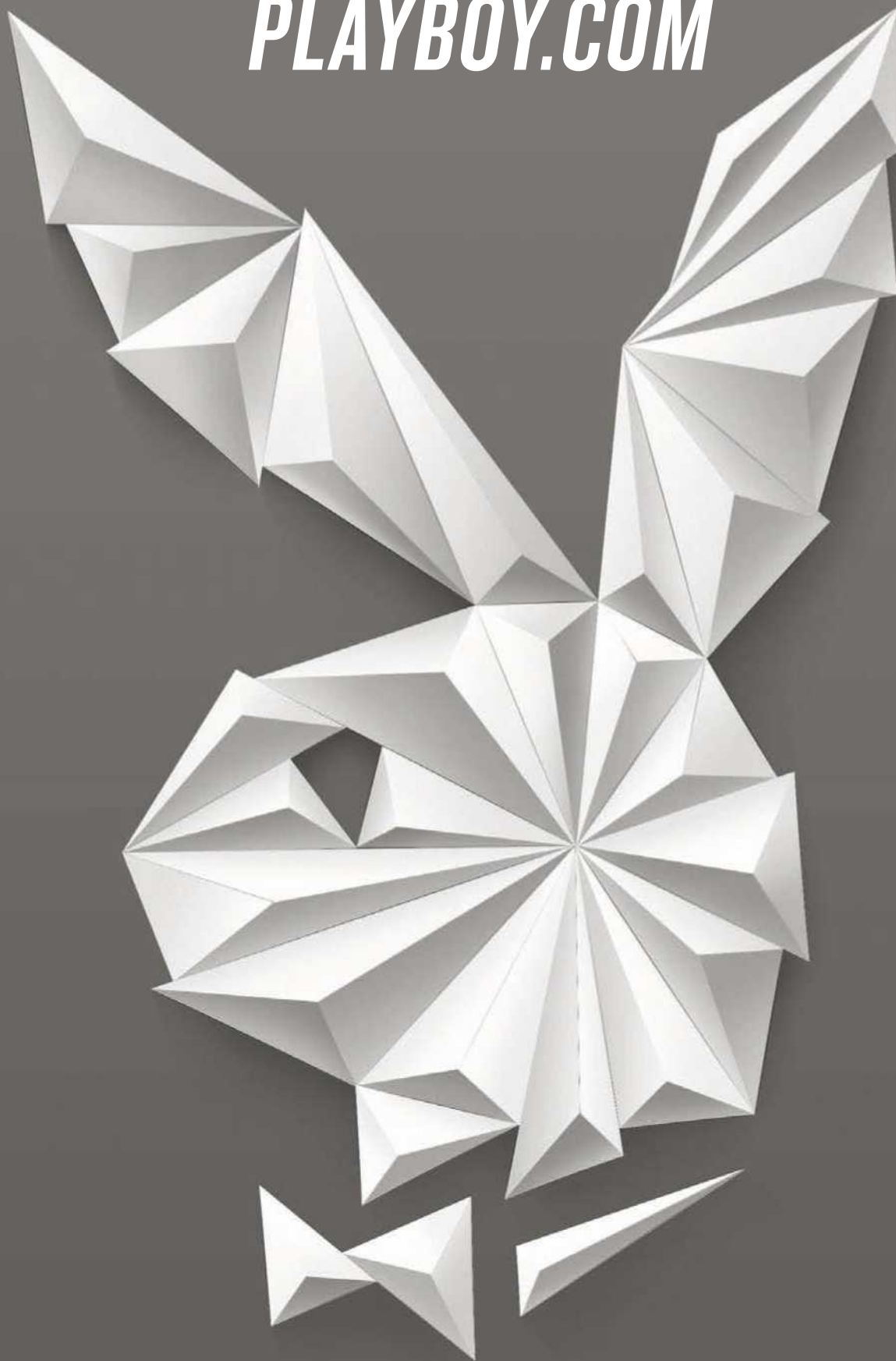
Je to samozřejmě přežití z té „sběrné“ fáze evoluce, kdy ženy slídily po plodech a bobulích. Teď slídí po sklenicích a dózách v IKEA. Zatímco muži nakupují, jenom když přesně vědí, co chtějí, ženy nakupují, ať už něco chtějí, nebo ne. Výprodeje, trhy a nákupní centra zapadají do ženské strategie sběru. Ostatně i jejich vášeň pro květiny má kořeny v prapůvodní atavistické potřebě sbírat bylinky.

Jejich pevná víra ve zvěrokruh.

V horoskopech jsou zakódované vzkazy, které ženám přesně říkájí co dělat, aby zajistily mužovu beznaděj. Typické předpovědi jako „velké změny jsou na dosah“ v podstatě znamenají, „vezměte ho do obchodu a vyzkoušejte si velikost 10“. A většinou to vyjde. Ženy milují horoskopy také proto, že odporují logickému myšlení. Horoskopy útočí na jejich intuitivní myšlení, zatímco muži s oblibou získávají informace z článků, jako je právě tento.

Ale stejně je máme rádi, co?

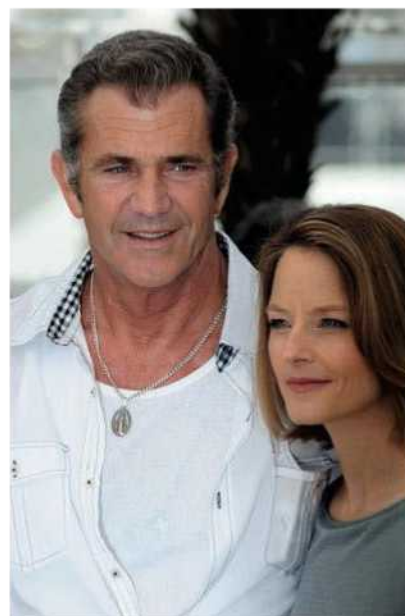
CHECK OUT THE NEW
PLAYBOY.COM

YOU'RE WELCOME.

*Vypadá jako divoch. A často se tak i chová. Hollywood už ho odepsal. Po deseti letech ale slaví Mel Gibson velký comeback jako režisér s válečným filmem Hacksaw Ridge: **Zrození hrdiny.***

Mel Gibson

V akčním trháku ŠÍLENÝ MAX 2 nabitým dobrodružstvím, rychlostí i krveprolitím brázdí Mel Gibson jako osamělý hrdina australské silnice v nikdy nekončícím pátrání po palivu už víc než třicet pět let...

1. Dlouho vás nebylo vidět...

Co na to mám říct. Udělal jsem si menší pauzu.

2. Dalo by se říct, vynucenou pauzu. Ve filmovém průmyslu jste byl nežádoucí osobou kvůli vašim výbuchům vzteku.

Já věřím, že mi bylo mezitím odpuštěno. Našli se i kolegové jako Jodie Foster, kteří mě podporovali. Jodie je stejně nejlepší!

3. A co vaše antisemitská vyjádření, kterých jste se dopustil očividně v opilosti?

To bylo nafouknuté médii. Měl jsem k židovské komunitě vždycky celkem dobrý vztah.

4. Jste tedy lepší člověk, než jak všem připadáte?

Mám mnoho chyb a slabostí. Tak jako každý z nás. Ale snažím se tyto chyby a negativní tendence překonávat a neustále na sobě pracovat. Je to těžký boj a největší výzva mého života.

5. A jak se dá takový boj vyhrát?

Tím, že se člověk rozhodne pro lásku.

6. Takže jste se z bojovníka stal milovníkem?

Řeknu to tak, abych měl konečně důvod začít mluvit o svém novém filmu. Hacksaw Ridge: Zrození hrdiny je dobrým příkladem toho, jak takový boj vypadá. Tenhle skutečný příběh je o vojákově, který obětuje svůj život pro druhé. Jako záchranář se vystavoval těm nejnebezpečnějším situacím, aby zachránil své bližní, kamarády i nepřátele.

7. Dokázal byste to také? Jít beze zbraně do boje, protože nechcete nikoho zabít?

Radši to nechci zjišťovat. Naštěstí jsem k tomu nikdy nebyl nucen. Ale obdivuji takového člověka. Proto si také zaslouží, abychom vyprávěli jeho příběh.

8. Co tyto hrdiny pohání?

Byl inspirován svou vírou. Pokud věříš

v nějakou vyšší moc, můžeš v sobě mobilizovat nadpřirozené schopnosti a zvládnout věci, kterých člověk za normálních okolností není schopen. Během osmi hodin dostal 75 zraněných z obřího kopce a přitom sám nevážil ani 80 kilo.

9. Mobilizujete vyšší moc, abyste mohl dělat svou práci?

Jasně. Drogy! (Směje se) Ale vážně. Musíš věřit tomu, že to dokážeš. Vezměte si Hacksaw Ridge, na který jsem měl k dispozici jenom polovinu rozpočtu Statečného srdce, tedy 40 milionů dolarů. To na takový film není vůbec nic. Přesto chcete, aby to vypadalo velkolepě. Byly dny, kdy jsem si říkal, jestli to vůbec dokážu.

10. Proč vám nechtějí dát víc peněz?

To se netýká jenom mě. V nezávislých produkcích, jakou teď dělám, se prostě neinvestuje víc. Nikdo nechce riskovat.

11. I když jste jako režisér Umučení

Krista dělal jednu z nejúspěšnějších nezávislých produkcí.

To byla ale výjimka. V té době měli z toho projektu všichni strach. Nenašli jsme velkého věřitele, takže jsme museli film podporovat víceméně sami.

12. Přístupujete jako filmaři na kompromisy, když musí být všechno levnější?

Co myslíte? Je to opravdu velká výzva, když musíš pořád dokola vytahovat králíka z klobouku. Hlavně, když ten klobouk ani nemáš. Ale ukazoval jsem Hacksaw Ridge testovacímu publiku a lidé říkali: „No tohle, to vypadá jako film, které se točily dřív!“ Dneska jsou všude speciální efekty. A na tyhle zfilmované komiksy se najdou peníze vždycky.

13. Vy se na tyto trháky neřádíte?

Některé z nich se mi líbily. Strážci Galaxie byli velká zábava, stejně jako první Iron Man. Ostatní filmy se ale stále

Mel Gibson ve filmu **VE JMÉNU KRVE** jako bývalý člen motokářského gangu a právě propuštěný průserář zachraňuje svou dceru před dealery drog.

Už nejezdím na harleyi, protože moje reflexy už nejsou takové jako dřív. Celkově vzato to vidím tak, že začátek šedesátky je pořád lepší než sedmdesátka.

Nejúžasnější scénáře píše sám život. Právě tohoto klíše se chytil Gibson a svým filmem HACKSAW RIDGE: ZROZENÍ HRDINY podle pravdivých událostí způsobil pozdvižení jak u diváků, tak u kritiky... Mel Gibson se zkrátka vrátil ve velkém stylu.

opakuji. Kolikrát ještě uvidím nějakého Spidermana?

14. Když už jsme u Iron Mana, Robert Downey jr. s vámi počítá jako s režisérem čtvrtého dílu. Bude z toho něco?

To by mě mohlo bavit. Budu ale muset přijít s něčím, jak udělat ten film co možná nejoriginálněji. Nechci nic opakovat.

15. Robert Downey jr. měl problémy s drogami, vy dřív s pitím. Existuje pro bývalého alkoholika vždy důvod k naději?

Ano, pod to bych se podepsal. Sám jsem poznal několik bláznů, kteří se znovu vrátili na správnou cestu. I když máš temnou minulost, můžeš se vždycky změnit.

16. Jak jste se od té doby změnil vy? Mám mnohem víc dehtu v plicích. Ale jak jsem řekl, zjišťuji, že jsem se stal lepším člověkem. Jsem zralejší.

17. Nemáte problémy se stárnutím?

Na své šedesátiny jsem ještě pořádál party. Jistě, jsou okamžiky, kdy bych si přál zpátky svoji mladickou energii. Taký mívám záchvaty nostalgie, když slyším nějakou starší píseň. Ale člověk nemůže mít všechno.

18. V jakých chvílích byste chtěl být zase mladý?

Když se předkloním a rupne mi v zádech. Teď se zraním mnohem snáz než dřív, i když pořád cvičím.

19. Na plátně působíte ještě docela agilně – naposledy v akčním filmu Blood Father (Ve jménu krve).

Ano, to jsem se docela pěkně popral. Ale až o dost později jsem si něco udělal s krkem. A už nejezdím na harleyi, protože moje reflexy už nejsou takové jako dřív. Celkově vzato to vidím tak, že začátek šedesátky je pořád lepší než sedmdesátka.

20. Jste dnes lepší herec než dřív?

Doufám, že ano. Někteří lidé se totiž přestávají rozvíjet nebo zakrňují. Já se jen snažím udržet si svou fantazii. Na svém pomačkáném ksichtu už toho moc nezměním.

21. Je něco, co vám připadá na dnešním světě zvláštní?

Facebook, twitter... tyhle věci moc neovládám. Moje děti to používají, já ne. Moje filozofie je: Já netweetuju, radši si prdnu.

22. Mají vaše děti co do činění se showbiznysem?

Dva synové jsou v branži – jeden měl malou roli v Hacksaw Ridge, druhý pracuje jako technik kamery.

23. Máte osm dětí. Bylo pro vás otcovství někdy stresující?

To se nedá srovnat s tím, co všechno musí zvládat máma. Hlavně moje exmanželka, která vychovala sedm dětí. Já byl jenom takovou pomocnou silou, jinak jsem byl pryč a věnoval se svojí práci.

24. Baví vás stále vaše práce?

Absolutně. To, že jdou lidé na film jenom proto, že v něm hraješ, to už je pryč. Ale

v každém případě chci dělat další filmy a v některém z nich si i zahrát.

25. Nemrzelo vás trochu, když jste viděl Šíleného Maxe IV? Teoreticky byste stále mohl hrát hlavní roli.

Před dvanácti lety už jsme téměř natáčeli. Pak přišly problémy s rozpočtem a se studiem. Pak ode mě chtěli, abych sehnal víc peněz. A nakonec se to všechno nějak položilo.

26. Jak se vám líbil nový Mad Max?

Cool! Při premiéře v Los Angeles jsem seděl vedle režiséra George Millera a sledoval na plátně ty gigantické obrazy. A ten střih – velkolepý! Vizualně to bylo mnohem efektnější než ty staré filmy. Ale upřímně řečeno, už bych na to byl přece jenom moc starý. Před natáčením jsem šel na oběd s Tomem Hardym...

27. ...a dal jste mu své pozhánání?

Jasně. A on nakonec zaplatil jídlo.

28. Kdybyste rekapituloval svůj život, řekl byste hrdě: „I did it my way“?

Ne, nikdy a za nic.

29. Proč ne?

Protože když dělám věci po svém, často se dostávám do vážných potíží. Musím je dělat nějak jinak.

30. A jak?

Na to bych se musel nejdřív zeptat Boha. ■

Anděl s ďáblem v těle

**Angel
Wicky**

foto **MARIO GOTTI**
asistent/backstage **MARIÁN MEDLEN**
vizáž/styling **MIRKA FABUŠOVÁ**

**Krásná a nevinná na pohled, ale dábelská
a zlobivá uvnitř - to je dubnová Playmate Angel Wicky.**

Dívka, která vás vždycky překvapí. Angel vás dostane do kolen svým nevinným úsměvem a blankytně modrýma očima nebo bujnými sexy tvary, které se nebojí vystavit na odiv. Dlouhé nohy, štíhlý pás, vzdouvající se hrud, blond vlasy a svůdný pohled...

Úspěšná česká modelka a šestinásobná Playmate se svlékla znovu i pro vás. A je ještě víc sexy než kdykoliv předtím.

PLAYMATE | DUBEN | ANGEL WICKY

Angel Wicky

NAROZENÍ: 8. 4. 1991
MÍSTO NAROZENÍ: Pelhřimov
VAHA: 60 kg
VÝŠKA: 165 cm
MÍRY: 98–63–88 cm

Ambice: Většina mých ambic a snů se mi již splnila. Probojovala jsem se skrz zástupy krásných dívek a stala se úspěšnou modelkou. Fotím pro Playboy po celém světě a s touto edicí je to už šestá titulní strana. Cestuji po světě a pracuji na úžasných kreativních projektech. Fotím krásné sexy fotky a žiji svůj sen. Teď chci plně rozběhnout vlastní webové stránky, které jsem nedávno zveřejnila. Obsahují mimo jiné i fotografie z mého dětství a dospívání či exkluzivní fotky a videa, které jsou pouze zde. Věnuji se opět zpěvu, plánuji natočit hudební CD, rozjíždím focení na spoustě úžasných míst světa.

Mám ráda na mužích: Upřímnost, milou a pozitivní povahu, ochotu pomoci, nesobeckost, spolehlivost. Zájem objevovat a zkoušet nové věci. Líbí se mi, když muž ví, co chce, a jde si za tím, když má životní plány a myslí to, co řekne, vážně.

Naopak nesnáším: Namyšlenost, přehnané sebevědomí, lhaní, podvádění, nespolehlivost, předvádění se.

Co mám ráda: Miluji svou práci, rodinu a přátele. Mám ráda teplo, slunce, svíčky, vůni lesa a květin. Masáže, saunu, bylinkové čaje, horkou vanu se solí a sušenými květy. Zvířata a veganské/vegetariánské jídlo.

Co nesnáším: Zimu a chladné počasí, negativní a depresivní lidi, lékaře, zubaře, injekční jehly, tmu a brzké vstávání.

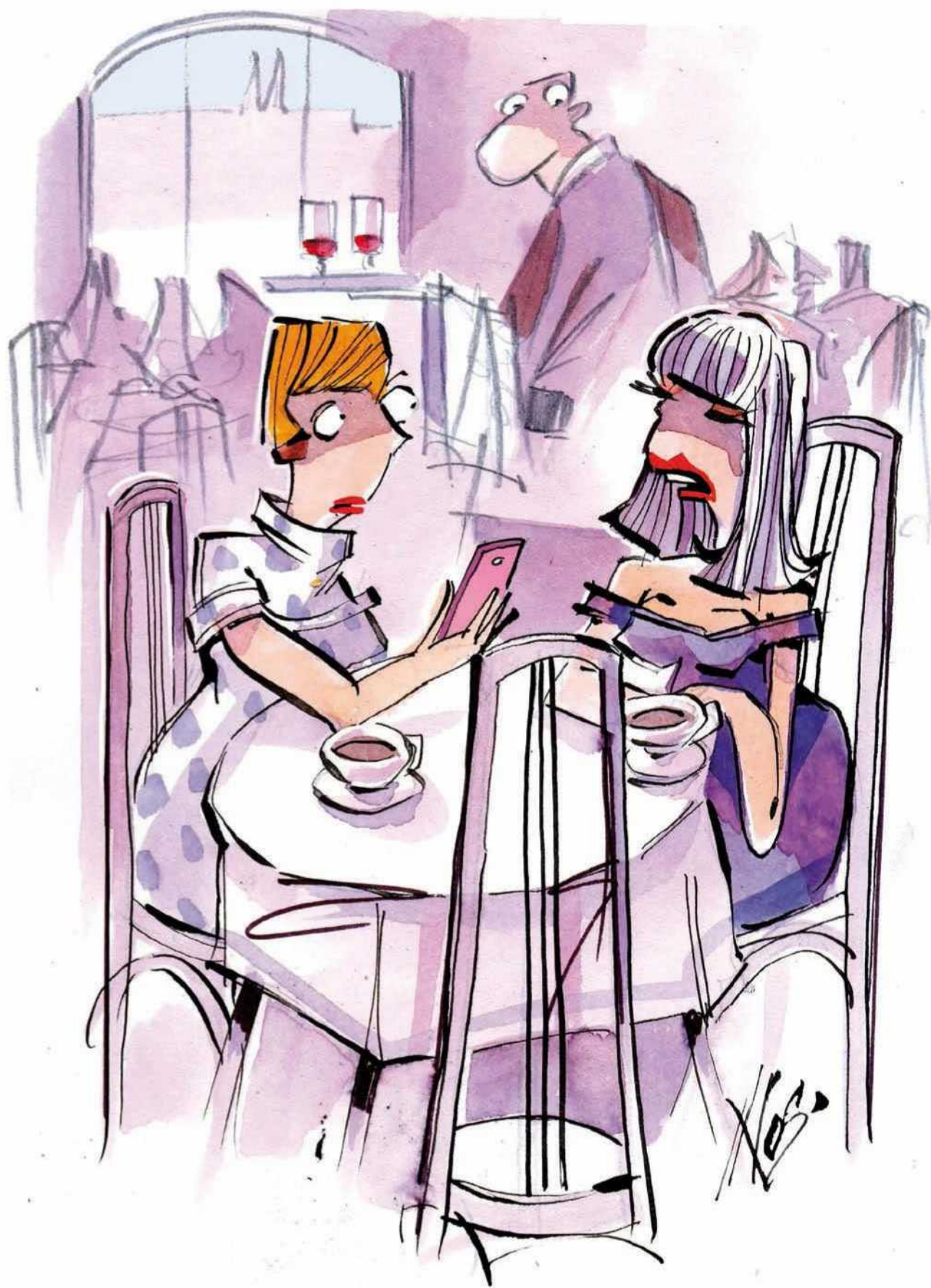
Hobby: Má práce je můj největší koníček, od focení přes režii až po produkci. Ráda cestuji, poznávám nová místa a lidi, zkouším nové věci a ochutnávám nová jídla. Ráda sportuji – jogging, plavání, potápění, jízda na kole. Vařím a pečuji, miluju jídlo! Čtu knihy, koukám na zajímavé filmy.

Tajný sen: Když ho řeknu, už nebude tajný. Ne, to je sranda, popravdě žádný tajný sen nemám. Já nesním, já dělám vše pro to, abych si své sny plnila a žila je.

Co dělá ženu sexy: Když je žena sebevědomá, spokojená a líbí se sama sobě. Tehdy z ní vyzařuje úžasná energie a sex-appeal. Jsem bisexuální a líbí se mi přirozenost, přátelské pohodové chování. Z fyzického hlediska úsměv, větší zadeček, prsa a tvary aneb když je za co chytit.

Moje krédo: Dělejte, co chcete a co tě činí šťastným. Žij svůj život. Neposlouchej lidi, kteří ti závidí či tě nenávidí.

Nejdřív jsem rozhodila síť, potom nohy...

Potkají se dvě lehký děvy:

„Copak, ty už nešlapeš v Perlovce?“
„Kdepak, holka, já teď chodím jediné s intelektuálama.“
„A jak je v tom rozdíl?“
„No, intelektuál tě nezatáhne ke stánku na burta s cibulí, ale pozve tě do nóbl restaurace na večeři, neopíchá tě někde u plotu, ale zaveze taxíkem do hotelu. Tam se svlékneme, lehneme do bílých peřinek, on mně dá do ruky pyj...“
„Nekecej a co je to ten pyj?“
„Vypadá to jako čurák, ale ohejbá se to a je to o hodně menší.“

kouta, řekla mu, aby se ani nehnul, namazala ho dětským olejem a posypala alabastrovým práškem.
Když se manžel podívoval, co to je, povídá mu:
„Drahý, to je socha. Stejnou si koupili Štěřbovi naproti přes ulici a mně se tak líbila, že jsem si řekla, že si ji koupíme taky.“
Tím debata skončila a o soše už nepadlo ani slovo, ani když šli večer spát.
Ale chvíli po tom, co manželka usnula, se chlápek zvednul, odešel do kuchyně a vrátil se se sendvičem a sklenicí mléka.
Otočil se k soše a povídá: „Tu máte, vemte si. Já tuhle stál

On: „Drahá, zkusíme dnes výměnu pozic?“

Ona: „Dobrý nápad, ty budeš žehlit a já ležet na gauči.“

Žena křičí na svého muže:

„Kam jsi dal těch dvě stě korun, co jsi dostal na nákup?!“
„Jednomu staršímu muži.“
„Odkdy jsi takový lidumil? Co vlastně ten chlap chtěl?“
„Ále, čepoval pivo.“

Žena se náhodnému spolucestujícímu

ve vlaku kromě jiného zmínila, že se nedávno rozvedla, protože má zvrácené sexuální choutky. Muž se přiznal, že to má taky rád trochu zvláštním způsobem. Tak se dohodli, že si užijí společně.

Když se setkali, žena řekla, že si na pár minut odskočí se připravit. Za chvíli se vrátí, celá v kůži, v jedné ruce bič, v druhé řetězy. Ale chlap se zvedá k odchodu.
Ona se udiveně ptá:
„Proč odcházíš, vždyť jsme ještě nezačali?“
„A co bych tu ještě dělal? Fenu jsem ti vojel, do kabelky nasral, tak můžu jít domů!“

Ženská měla v posteli

milence, když vtom slyší, jak na příjezdové cestě chrastí štěrk pod koly manželova automobilu. Nezpanikařila a rychle vymyslela řešení – postavila chlapa do

u Štěrbů tři dny v pozoru jako idiot a nedali mi ani sklenici vody.“

Do tramvaje nastoupí starší muž bez nohy a dobelhá se k místu pro invalidy, kde sedí krásná mladá blondýna.
„Slečno, toto místo je určeno invalidům a byl bych rád, kdybyste mě pustila sednout!“

„Pane, já tady sedím správně. Včera mě totiž opustil manžel a věřte, že mi jeho ocas chybí víc než vám noha.“

Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá...

Muzikanti měli nějakou akci. Jeden z muzikantů, Pepa, si donesl na svačinu jelítka. Kolegové se smluvili, že mu část obsahu jelita vymačkají a nahradí jej hovnem.
Krásně jelítka napěchovali, vytvarovali, zašpejlovali a čekali na pauzu.
O pauze všichni plnou hubou žrali guláš, akorát Pepa nic.
Tak Pepu popichujou, proč prý nic nejí.
„Ty sis snad k jídlu nic nepřinesl?“
„Ale jo,“ povídá Pepa.
„Donesl jsem si jelítka, dal jsem si ho ohřát do toho vašeho guláše, a ono se mi rozvařilo...“

On je odborář, že pořád stávkuje?!

Naftové absolutno

Značka Bentley nedělá kompromisy. Když byli její inženýři přesvědčeni, že žádný naftový motor není dostatečně urozený, zkrátka jej sto let nenabízeli. Ledy se ale prolomily. Narodil se nejlepší dieselový motor všech dob a teprve on dostal pozvání pod kapotu britské legendy. Vítejte na palubě BENTLEY BENTAYGA DIESEL, nejrychlejšího a nejluxusnějšího naftového SUV světa.

Bentayga vyvolala svým příchodem slušný rozruch. Psal se rok 2015, Bentley uvedlo na trh historicky první SUV a světem šuměly stejně rozpačité diskuze jako kdysi kolem Porsche Cayenne. Bylo to nutné? Není to znesvěcení? Nepoškodí to image značky? Fenomenální úspěch cayennu ukazuje, že se není čeho bát. Dnešní svět zkrátka miluje auta typu SUV a ani nejluxusnější výrobci si nemohou dovolit tento fakt ignorovat. A tak tu mezi námi bentayga je a ročně se jí prodá 5500 kusů, což představuje polovinu produkce značky. Ještě nějaké otázky?

A protože i nejbohatší klientela ráda šetří a nerada ztrácí čas tankováním, bylo otázkou času, kdy začne Bentley hledat alternativu k původně jedinému benzinovému dvanáctiválci. A našlo ji v nejbrutálnějším dieselu, jaký kdy jezdil po této planetě. Pochází z dílny koncernového

příbuzného Audi, Britové si jej ale samozřejmě dochutili podle vlastního vkusu. Výsledkem je pětmetrový, dvě a půl tuny těžký hromotluk, který zrychluje na stovku za 4,8 sekundy a jede 270 km/h.

ZÁKLADNÍ ÚDAJE **Bentley Bentayga Diesel**

Naftový osmiválec **4,0 l** se dvěma turbý a elektrickým kompresorem

Výkon **320 kW (435 koní)**

Točivý moment **900 N.m**

Pohon **všech kol**

Automatická **osmistupňová** převodovka

Zrychlení z 0–100 km/h **4,8 s**

Maximální rychlost **270 km/h**

Spotřeba **7,9 l/100 km**

Základní cena **4 900 000 Kč**

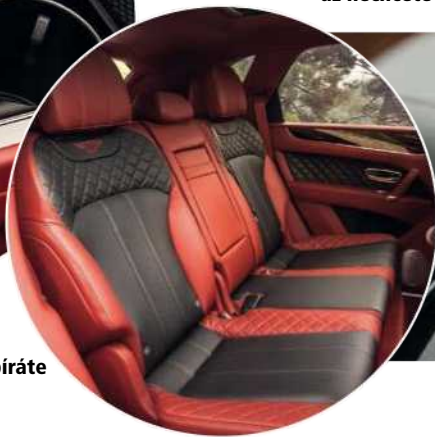
GB **DG66 OKO**
Bentley Motors Limited

Bentley navrhlo doslova návykový interiér. Jakmile jednou podlehnete kouzlu mimořádné kvality a vybraných materiálů, už nechcete jinak.

Bentayga je prošípovaná elektronickými systémy pro jízdu v terénu. Otočným ovladačem si vybíráte režim pohonu pro různé povrchy.

Bentayga může mít vzadu tři klasická místa nebo dvě luxusní křesla oddělená tunelem. Nabízí se také sedmimístné provedení s dvěma sedadly výklopnými z podlahy kufru.

Ale nečekejte, že budete rychlost vnímat jako ve sportáku. Bentayga dělá všechno pro to, abyste nic nepoznali. Izoluje od vnějšího světa a nechává vyniknout ten svůj vnitřní, plný voňavé jemné kůže, nádherného dřeva a blyštivého chromu. Interiér bentaygy je jedno velké umělecké dílo, které můžete prakticky neomezeně zušlechtit podle vlastních představ. A rozmařilost pak završíte třeba objednáním palubních hodin Breitling za víc než čtyři miliony korun – jde o nejdražší příplatkovou položku ve světě aut

a dosud se prodaly jen troje. Mimozemská záležitost...

Když člověk sedí uprostřed té krásy, napadá ho cokoli, jen ne vyrazit do bláta a špíny. Jenže bentayga není okrasným SUV, ale schopným SUV. Vzduchový podvozek můžete vypumpovat do výšky, zapnete všechny redukce a uzávěry a z luxusní limuzíny máte off-road do nejtvrděších podmínek. Zpočátku jsme měli výčitky a pocit znesvěcení, když se krásná dvacetipalcová kola obalila bahnem a marast létal až na střechu, ale na druhou stranu si říkáme, že

něco takového člověk nezažije každý den, a tak necháváme předsudky stranou a soustředíme se na volbu správné stopy. Bentayga se valí jako tank, za volantem máte pocit neomezené síly a nekonečných možností. Jedete, kam si zámínáte. Pohon všech kol je neskutečně propracovaný, nabízí spoustu speciálních režimů a dokáže se přizpůsobit jakémukoli povrchu. Je to hodně velký úlet, prodírat se přírodou v autě za pět milionů, ale člověk si na tom uvědomí pozemský rozměr automobilové šlechty a alespoň trochu ztratí zábrany. A to se hodí, protože

Takto vypadá nejdražší příplatkový prvek planety. Tourbillon Breitling zdobící palubní desku přijde na víc než čtyři miliony, jeho ruční produkce je omezena na pět kusů ročně a ani tato kapacita se nevyčerpá. Dosud si jej objednali jen tři zákazníci – po jednom z USA, Číny a Švýcarska.

Jak poznat naftovou bentaygu

- * **Koncovky výfuku** se zúžením uprostřed
- * **Černá maska** chladiče
- * **Nenápadné logo** na předních dveřích

nás čeká zatáčkovitá silniční pasáž a nejsilnější naftové SUV světa přímo volá po důkladné prověrce bez zábran.

Konečně hladký asfalt a my se můžeme plně soustředit na diesel pod kapotou. Tlučené vrnění jej odlišuje od sametově ševelícího benzinového dvanáctiválce, ale za jízdy máte problém vůbec poznat, že v útrobách auta nějaký motor běží. Jen když přišlápnete plyn, mocná strojovna vás zatlačí do sedaček a za temného hučení vystřelí vpřed. Skoro si říkáte, že se nic neděje, ale pak se podíváte, jak pekelně letí ručička rychlomě-

ru vzhůru, a dojde vám skutečná síla čtyřlitrového osmiválce s dvěma turby a unikátním elektrickým kompresorem navrch.

Motor je to vážně geniální, spotřebu v pohodě udržíte kolem deseti litrů a ujeďte až 1000 km na nádrž, což jsou přesně ta lákadla pro racionálně smýšlející boháče, kteří si rádi dopřejí luxus, ale nehodlají vyhazovat peníze oknem. A očividně jich po světě je hodně, protože na některých trzích na naftovou bentaygu vyloženě čekají.

A to ještě nevědí, jaké řidičské porno je čeká na silnici. Bentley vážně popírá

fyzikální zákony. Nepochopili jsme způsob, jakým si tahle hromada železa podrobuje zatáčky. Samozřejmě si pomáhá elektronicky řízeným podvozkem, který vyvažuje, vyrovnává, stabilizuje a kdoví co všechno. Důležité je, že to dělá skvěle. Serpentinami se bentayga protahuje jako úhoř, chvílemi jsme měli pocit, že řídíme malý sportovní hatchback. Je to až proti přírodě, jak ochotně mění směr, jak se drží asfaltu, zkrátka jakou gymnastiku tenhle urostlý judista předvádí. Inu nejlepší SUV planety...

OCTAVIA vs PLAYMATE

Do portugalského Porta se za novým, modernizovaným modelem Škoda Octavia vydali snad všichni, kteří v českém mediálním rybníčku něco znamenají.

Playboy samozřejmě nemohl chybět a k prezentaci nové octavie využil fotograf Martin Buček několikanásobnou Playmate **Dagmar Jíhlavcovou**. Tento dobrodružný minipictorial vznikl během dvanácti minut v ostrém slunci za vydatného větru v přísně střeženém přístavním prostoru. Navíc s kompaktem, který Martin držel poprvé v ruce. Příznivci škodovky se mají ale na co těšit...

PICTORIAL

Taiana Camargo

foto AUTUMN SONNISCHE

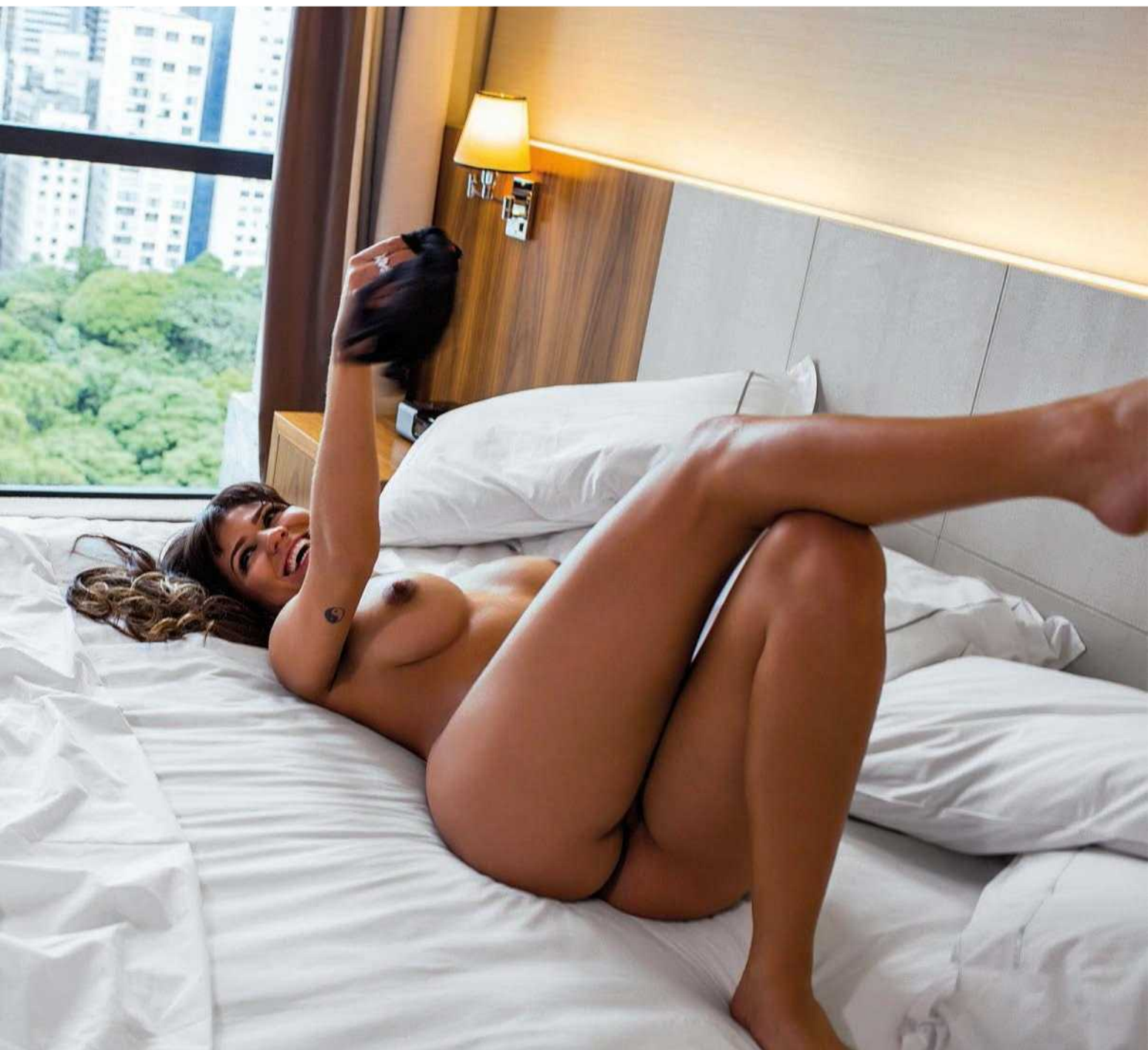

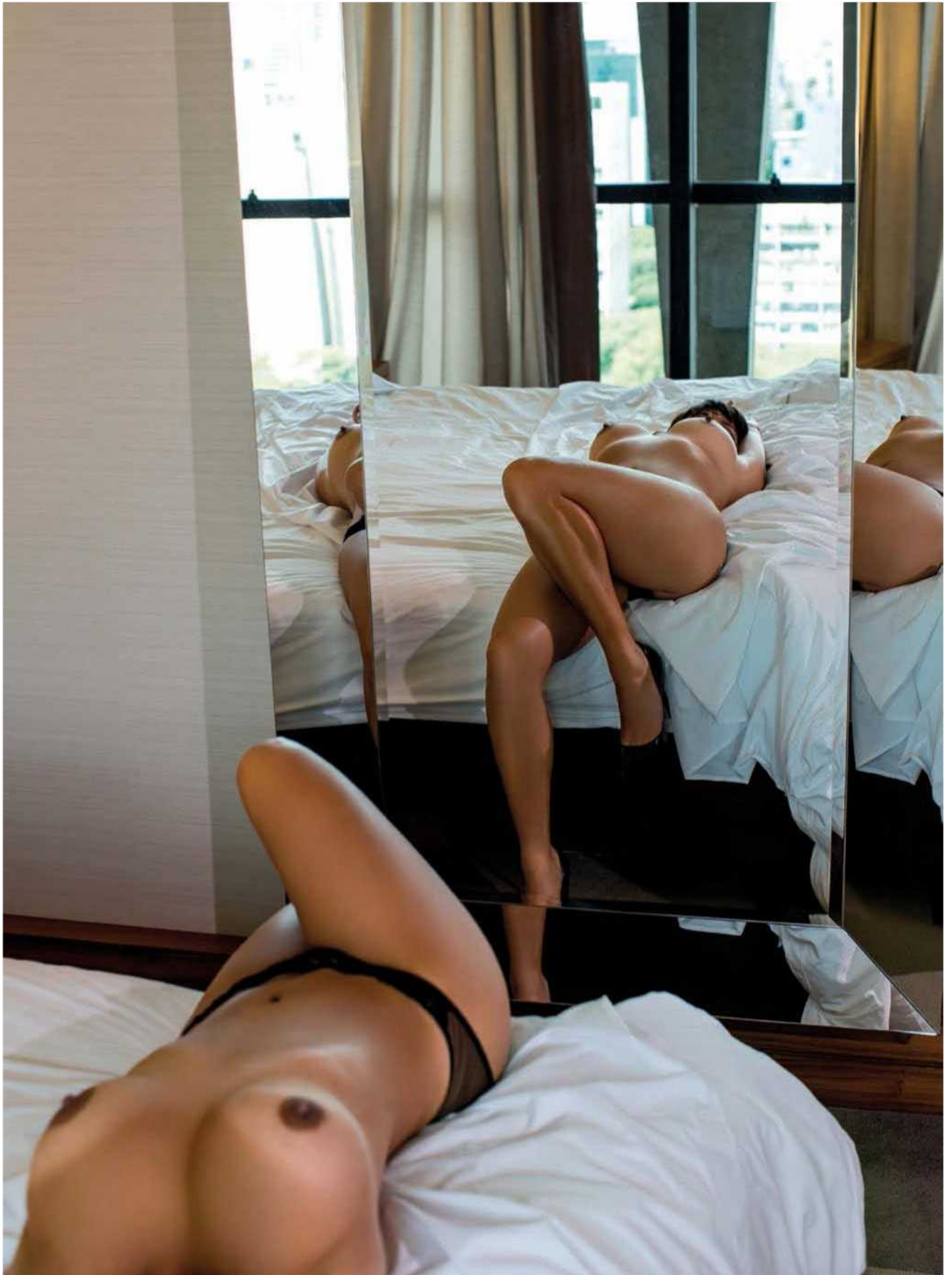
*Luxusní život fashion modelce
Taianě Camaro po boku vlivného
brazílského finančníka Alberta
Youssefa trval tři dlouhé krásné
roky... Večeře v nejdražších
restauracích, cestování soukromým
tryskáčem kamkoliv, nakupování
nejdražších a nejluxusnějších věcí,
samozřejmě s všudypřítomnými
bodyguardy, to byl Taianin život,
než sklapla klec. Vyšetřování
korupčního skandálu v brazilské
státní ropné společnosti Petrobras,
který zasahuje do nejvyšších pater
brazílské politické scény, „odnesl“
i její mecenáš Alberto Youssef.
Modelce tak ze vztahu zbyly jen
krásné vzpomínky a syn...
A tento pictorial připomínající
její bezstarostný život.*

Elon Musk

Fenomén Tesla

Když Elon Musk loni představil prototyp Tesla Model 3, nový vůz si během prvních tří dnů objednalo 276 tisíc lidí, kteří zaplatili zálohu 1000 dolarů. Další si ho rezervovali online ještě předtím, než viděli, jak bude vypadat. Přitom vůbec není jisté, kdy svůj Model 3 dostanou. Sériová výroba ještě nezačala a žádný pevný termín není stanoven. Kde se vzalo kouzlo tesly a proč jí lidé tolik věří?

Marketingové kampaně nejúspěšnějších značek vysvětlují nejen, CO vyrábějí, ale především PROČ. Jejich produkty si pak věrní zákazníci pravidelně pořizují mimo jiné kvůli příběhu, který je doprovází. Všichni totiž podvědomě toužíme po něčem, co má hlubší smysl. A hledáme to i v tak „přízemních“ věcech, jako je třeba telefon nebo auták. Umění „dát výrobku duši“ dotáhl do dokonalosti Apple. Věci s nakousnutým jablkem nekupujeme jen proto, že jsou krásné, intuitivní a user-friendly; ještě víc nás osloví fakt, že boří zaběhnuté pořádky, přepisují pravidla hry a mění hranice (ne)možného. Ti, kdo mají v kapse iPhone, ho jen málokdy vymění za smartphone s androidem a lidé zvyklí na MacBook mají pro sebelepší laptop s windows jen slova pohrdání. Stejně tak majitelé vozů z nejmladší automobilky světa tvrdí, že usednout za volant tesly je něco úplně jiného než řídit „obyčejné“ auto s páchnoucím spalovacím motorem. Kdokoli absolvuje testovací jízdu, cítí se prý jako člověk, který si přišel prohlédnout roztomilé štěně na inzerát: už bez něj neodejde.

Změnit způsob, jakým vnímáme auta

Čím jsou vozy Tesla tak zvláštní? Tím, že pocházejí od cool značky ze Silicon Valley a skvěle vypadají? Vynikajícím motorem, zrychlením a tichým chodem? Možností ovládat některé funkce telefonem? Systémem automatického řízení? Faktem, že jsou eco-friendly, neprodukují výfukové plyny, neteče jim z motoru olej a „nejezdí na ropu“, aniž by se to nepříznivě podepsalo na jejich výkonu? Přitahuje zákazníky obrovský dotykový displej či futuristický design interiéru? Anebo rozhodují pravidelné online updaty, které vůz vylepšují a díky nimž není jen stárnoucím kusem železa s neustále se snižující hodnotou? Asi jde o kombinaci všeho zmíněného a k tomu ještě o image, který dnes už ke značce a jejímu zakladateli Elonu Muskovy neodmyslitelně patří. Tesla není prostě jen další nóbl automobilka. Její vozy představují skutečnou revoluci. Musk chce změnit způsob, jakým vnímáme a používáme auta, stejně jako to Steve Jobs dokázal s počítači, přehrávači hudby a telefony. Když deník The New York Times provedl průzkum mezi lidmi, kteří si objednali Model 3, drtivá většina z nich přiznala, že jsou fanoušky Elona Muska: sledují jeho tweety a čtou každý článek, který napíše na blog Tesly. Na rozdíl od jiných šéfů obřích firem, kteří připomínají umělé naleštěné panáky a ohánějí se naučenými frázemi, Musk působí skutečným, nefalšovaným dojmem. Je jako chlápek odvedle, byť trochu „geekovský“. Z jeho textů číší vášně pro to, co dělá. A je evidentní, že tomu rozumí.

Ušlechtilá mise

Tesla neslouží jen k tomu, aby pro majitele a akcionáře generovala zisk. Má vyšší cíle. Pokud se díky ní konečně masově rozšíří používání elektrických aut – a zdá se, že už tomu nic nezabrání –, pak výrazně

Tesla Motors není běžná automobilka. Firma se svým sídlem v Silicon Valley má blíž spíš k softwarovým nebo hardwarovým společnostem...

příspěje ke zlepšení životního prostředí na celé planetě. A navíc významně přiškrtní pohádkové sumy, které plynou do kapes největších producentů ropy, což jsou (jistě pouhou shodou okolností) ne právě sympatické země s ještě méně sympatickými režimy: Rusko, Saúdská Arábie, Čína, Írán atd. Prostě parta zloduchů, se kterou se kladný hrdina nekamarádí. Může snad někdo tvrdit, že mise Tesly není ušlechtilá?

Autosalony v supermarketu

Na rozdíl od ostatních automobilek využívá Tesla pro prodej jenom své vlastní autosalony. Je to logické, franšízy a dealerství, které nabízejí tradiční benzínové a naftové vozy, by představovaly konflikt zájmů. Běžný autosalon ve Spojených státech vydělává víc peněz na servisu, úpravách a výbavě za příplatek než na prodeji samotných aut. Kdyby měli tito prodejci zákazníkům vysvětlit skutečný přínos Tesly, zároveň by tím podkopávali svůj hlavní byznys. Pokud jste někdy v zahraničí navštívili showroom Tesly, který je často v obyčejném nákupním středisku, určitě jste pocítili to zvláštní kouzlo. Působí jako magnet a přitahuje nejen ty, kdo opravdu uvažují o koupi nového vozu. Zláká všechny kolemjdoucí, aby se přišli podívat a zamysleli se nad tím, jaký je rozdíl mezi vystavenou lahůdkou a jejich vlastním autem. Podobně jako obchody Nike Town nebo Apple Store je nabitý technologiemi a každý detail vykřikuje do světa, jaká obrovská pozornost mu byla věnována. Totéž platí pro samotný vůz (obvykle se do showroomu vejde pouze jeden) a jeho luxusní minimalistický design od držáků na nápoje až po madla dveří.

Ta jsou kapitolou sama pro sebe. Jejich podobou byl Elon Musk stejně posedlý jako Steve Jobs otočným kolečkem iPodu. Po zhlédnutí desítek návrhů na madla Modelu S, se kterými nebyl spokojený, nakonec navrhl vyrobit je elektrická. Zasouvají se do dveří tak, aby aerodynamiku karoserie nic nerušilo. Když se majitel k vozu přiblíží s klíčky v ruce (tedy s dálkovým ovládáním, které tvarem připomíná samotný vůz) nebo když se madla dotkne, vysune se, aby se dveře daly snadno otevřít. Smekáme před designéry a inženýry, kteří se s nelehkým zadáním poprali. Vyřešit ho tak, aby fungovalo v různých klimatických podmínkách, musela být práce pro vraha. A to je jen jedna z mnoha vychytávek vymazlených do dokonalosti.

Model 3 bude „lidovým“ vozem

Když spatřilo světlo světa první auto z dílny Tesly, kterou dnes časopis Forbes označuje za nejnovativnější značku planety, patřil elektromobilům jen nevýznamný zlomek trhu. Kromě toho se svou cenovkou byla novinka určená jen pro snoby a tzv. early adopters, tedy zazobané a zvědavé geeky, kteří ochotně investují do nových technologií, testují je a výrobcům dodávají užitečnou zpětnou vazbu. Dnes je situace jiná. Vývojem elektrického pohonu se zabývají všechny významné automobilky světa (můžou přitom využívat patenty Tesly, které značka dala zdarma k dispozici) a podíl elektromobilů zvolna stoupá. Revoluci ve směřování celého automobilového průmyslu podle mnoha expertů z oboru způsobí právě Tesla Model 3: první cenově dostupný (35 000 dolarů, tedy asi 900 000 Kč) elektromobil s dojezdem 350 km, který je napěchovaný nejnovějšími technologiemi, má velkou šanci oslovit běžné zákazníky a stát se masově rozšířeným, „lidovým“ vozem.

Bude ovšem záležet na tom, jak rychle se podaří rozjet výrobu v takovém rozsahu, aby uspokojila poptávku. V době naší uzávěrky už počet objednávek na Model 3 přesáhl 374 000, přitom Tesla dosud vyráběla podstatně menší množství aut. Navíc produkci obou předchůdců, Modelu S a X, doprovázela častá zdržení, posouvání termínů a pomalý start sériové výroby.

Půl milionu aut ročně

Značka každé čtvrtletí zveřejňuje dvě veledůležitá čísla: počet vyrobených aut a počet vozů skutečně dodaných zákazníkům. V posledním období loňského roku to bylo 24 882 a 22 200. Celkově Tesla loni zvýšila produkci o víc než 50 procent, celo-

Zájemci o Model 3 se rekrutují především z Muskových příznivců a fanoušků, kteří mu věří...

Všechno, co jste chtěli vědět o Tesle 3

Vypadá skvěle Elegantní karoserie působí futuristickým, ale zároveň příjemně civilním dojmem, nepřehánějí to. Design podtrhují hladké linie a panoramatická střeška, vpředu není žádná mřížka chladiče pro proudění vzduchu – elektrický motor nic takového nepotřebuje.

Uvnitř připomíná kosmickou loď Revoluční pohon doplňuje high-tech interiér. Věvodí mu obří displej (postavený v poloze na šířku), který slouží k ovládání prakticky všech funkcí a zobrazuje veškeré údaje – včetně tachometru v levém horním rohu. Ano, před volantem opravdu není vůbec nic. Spekuluje se, že možná přibude ještě head-up displej, systém, který promítá důležité informace přímo na čelní sklo.

Bude mít autopilota už v základu A k němu další bezpečnostní vychytávky, jako automatické brzdění AEB, udržování v jízdním pruhu nebo autosteer (automatické zatáčení).

Dojezd 350 km stačí pro většinu cest

Víc než 90 procent cest osobním automobilem je kratších než 40 km. V nevelké České republice dojedete na jedno nabití z Prahy téměř do všech koutů vlasti.

Palubní desce vévodí obří displej, kde se odehrává prakticky úplně všechno...

roční plán, který počítal s doručením 80 000 aut, se ale splnit nepodařilo (bylo jich jen 76 230). Kvůli hromadícím se objednávkám na Model 3, které překonávají i ta neoptimističtější očekávání, vytyčil Elon Musk smělý cíl. Urychlit původní plán vyrábět v roce 2020 půl milionu vozů ročně a dosáhnout ho už napřesrok. Je to reálné? Těžko. I kdyby Tesla letos i příští rok opět zvýšila produkci o 50 procent, stále by z výrobních pásů v roce 2018 sjelo jen 180 000 vozů. A co kdyby se letos výroba zdvojnásobila na 160 000 a příští rok ztrojnásobila? To už je hodně odvážný předpoklad, ale ani to by nestačilo na půl milionu aut ročně. Rozšíření výroby v takovém rozsahu bude vyžadovat rozsáhlé organizační a technické změny v závodech Tesly v kalifornském Fremontu. A navíc musí bezchybně fungovat nová Muskova továrna Gigafactory v Nevadě, která bude do aut dodávat lithium-iontové baterie. To je další bombastický projekt, který nemá obdoby, a (zatím pouze teoretický) výkon továrny není s čím srovnávat.

Běh na dlouhou trať

Pokud existuje člověk, který si s takovými překážkami dokáže poradit, pak je to právě Elon Musk. Muž, který založil jediný úspěšný americký automobilový start-up za posledních zhruba sto let, poslal rakety na oběžnou dráhu, plánuje misi na Mars a vysokorychlostní transportní potrubí Hyperloop. Launch Tesly 3 by měl proběhnout ještě letos. Nakolik jsou uskutečnitelné plány na výrobu 500 000 kusů ročně, to zůstane ještě nějaký čas ve hvězdách. V každém případě přes všechny pochybnosti, které produkci Modelu 3 doprovázejí, investoři Muskovi plně důvěřují. Navzdory tomu, že Tesla stále ještě není zisková. Jak Elon s oblibou říká, jeho automobilová mise je během na dlouhou trať. Dodejme, že podniky Karla Benze nebo Henryho Fordy také nezačaly vydělávat hned.

Talenti, řemeslníci a podivíni zpívají věčnou píseň

Na kluky a holky ze SuperStar koukají zavedení rockeři, jazzmani i mistři popu s nelibostí. Neprošli si tím, čím my, utrousí jen tak mimochodem a chtějí tak naznačit, že oni jsou ti, co zvolili správnou a obtížnou cestu, a televizní rychlokvašky s nimi na jednom pódiu nemají co dělat. Ať jdou do muzikálů, tam patří, utrousí ještě, aby došlo k jasnému vymezení hranic a preciznímu občurání patníků.

A pak jsou tady další televizní supershow – Tvoje tvář má známý hlas, Československo má talent, Hlas Česko Slovenska, X Factor. Kde se v našich dvou malých zemičkách bere tolik dobrých zpěváků? A proč se z nich v naprosté většině nikdy nestanou nové rockové nebo popové hvězdy?

Písnička versus útočná puška M4

Podle mě jsme se doopravdy stali lidmi až v okamžiku, kdy jsme začali zpívat. Kdy jsme poprvé zaintonovali hezkou melodii, až z toho ostatním přeběhl mráz po zádech. V okamžiku, kdy jsme ze svého krku udělali stejně dokonalý nástroj, jako jsou například varhany Hammond nebo kytara Gibson Les Paul. Teprve v tu chvíli, kdy se naše lidské krky rozezněly hudbou, jsme dosáhli člověčenství.

K vynalezení luku, kola, spalovacího motoru nebo útočné pušky M4 je totiž zapotřebí rozum. K vytvoření krásné melodie linoucí se z těla musí v hlavě něco

Každý z téhle party musel ujit dlouhou cestu, aby se z úplně neznámého člověka stal zpěvákem. Je důležité, že proběhla za dozoru televizních kamer?

zásadního přeskočit. Něco, co souvisí s vášní, soucitem a láskou.

Jsem přesvědčený, že je to melodie – ať už zazpívaná, nebo zahráná –, co v člověku dokáže vyvolat ty nejsilnější emoce. Silnější než nákup nového mercedesu nebo svléknuté kalhotky nové rajcovní sekretářky. A zhruba stejně silné jako chvíle, kdy se v noci převalujete, nemůžete usnout a v hlavě vám neustále skotačí zmatený sestřih záběrů holky, kterou jste včera potkali a kterou si URČITĚ jednou vezmete.

Zrození skřítky

Jistě, pak je tady spousta lidí, kteří zpívat sice technicky můžou, ale nikoho z toho nemrazí. Tady do hry vstupuje talent. Tedy schopnost vytvořit právě tu melodii, ze

kteří ostatní mrazí v zádech. A práce na talentu. Usilovná práce na svém talentu, která má vrcholy a pády. A především ohromné pochyby, což zná každý talentovaný člověk velmi dobře. Jen blbci a arogantní suveréni jsou si naprosto neochvějně jistí svou chytrostí a inteligencí. Například právníci.

Talent je otravný skřítek, který vám nedovolí, a to prosím v žádném případě,

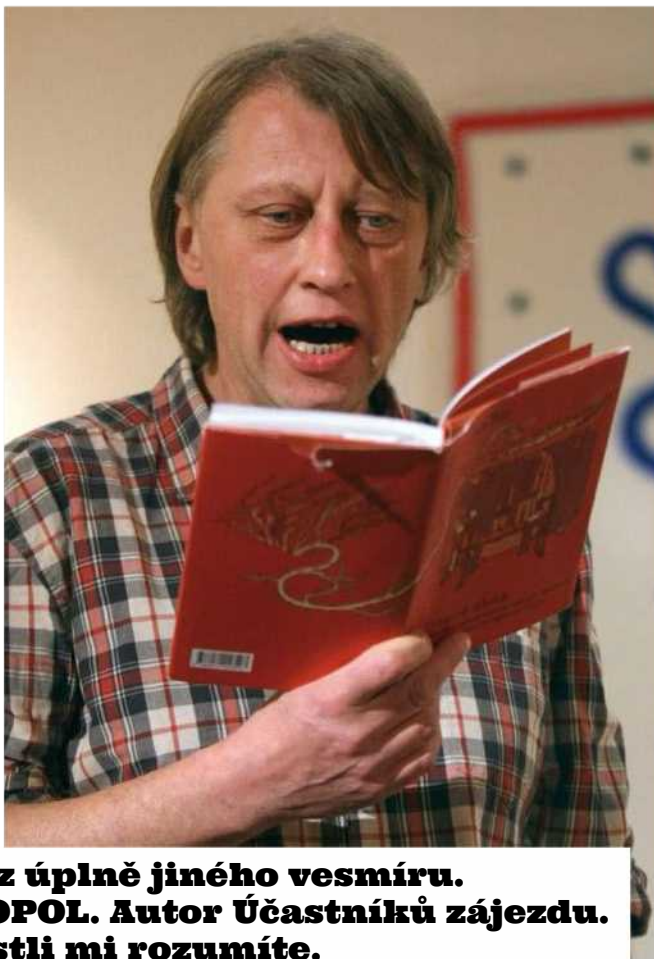
věnovat se jiné činnosti. Můžete si klidně chcípnout hladu, můžete se desetkrát rozvést, protože kvůli skřítkovi kašlete na rodinu, můžete stokrát páchat v nejhlubší depresi sebevraždu, chlastat, kašlat na všechno ostatní. Tenhle skřítek vás z drápů nepustí – a když, tak jen na chvíli. Pak se zachechtá a přitáhne si vás zpátky téměř bez námahy.

Trvalá jizva na planetě Zemi

Skřítku je docela hodně; otravují nejen muzikanty, zpěváky, básníky, herce, malíře, sochaře nebo dramatiky, ale i architektky, fyziky, matematiky, učitele, lékaře, fotbalisty, biatlonisty nebo Jaromíra Jágra.

**Průměrně
schopný
zpěvák
kytarista
najednou na
lyžařském
kurzu sbalí
stejný počet
krásných
holek jako
nastupující
hokejová
hvězda.**

**Dva spisovatelé, každý z úplně jiného vesmíru.
MICHAL VIEWEGH a JÁCHYM TOPOL. Autor Účastníků zájezdu.
Autor Sestry. Jestli mi rozumíte.**

Skřítek většinou vybaví ty nejtalentovanější souborem velice komplikovaných povahových vlastností, aby si je k sobě připoutal. Vytváří tak podiviny neschopné přežít v dnešní betonové džungli, ale schopné zanechat na planetě trvalou jizvu – obraz Mony Lisy, Velký a Malý Testament, Romea a Julii. Budovu opery v Sydney nebo most Golden Gate v San Francisku.

Písničku, jakoukoliv.

Báseň, jakoukoliv.

Musí ale být napsaná srdcem, vášní a životem. Musí být především pravdivá.

Kolik holek sbalí průměrně zdatný kytarista

A teď si představte chudáka kluka, kterému skřítek nadělil hudební talent. Dětství má poměrně krušné – hlavní devízou je v tu chvíli umě-

ní kopat do mičudy na plácku za domem, běhat rychleji než kamarádi, přeprat o hlavu vyššího spolužáka. To se v dětské partě uznává, zpěv je všem k smíchu.

Když to všechno náš chudák víceméně ve zdraví přežije, nastupuje období sklizně. Průměrně schopný zpěvák kytarista najednou na lyžařském kurzu sbalí stejný počet krásných holek jako nastupující hokejová hvězda místního týmu.

Ale zatímco hvězdný hokejový spolužák má našlápnuto k finančně bezstarostné kariéře, mladému muzikantovi vrtá hlavou, jak se s tím svým pidlikáním uživí.

A uživit se pidlikáním musí, protože skřítek mu výlety mimo obor jaksi nepovolí. Maximálně tak na rok na dva, kdy zkusí jinou, podle měřítek všech lidí okolo včetně manželky a matky důstojnou práci. Pak se náš milý muzikant pokorně vrací zpět ke své vášni a svému prokletí. Myslí si, že za to (zase) může pitomá souhra okolností, ale ve skutečnosti v tom má samozřejmě pracky skřítek.

Zásadní skřítkův požadavek

Pak jsou tu mistři řemesla, na které náš milý skřítek jaksi pozapomněl. Nenadělil jim ono prokletí,

pochyby, vášeň a touhu. Jsou rozumní, nekomplikovaní, velice výkonní. Takoví spisovatelé velice zručně píšou bestsellery, takoví muzikanti skládají písně jako Colu, pijeme colu nebo Láska je láska.

I tyhle chlapíky drží skřítek ve svých pařátcích, jenže trochu jinak než jazzmany nebo básníky. Na první pohled jim vlastně přejí – mají peníze, slávu, úspěch, fanyanky. Krásně si plují klidnou řekou uprostřed divoké džungle, ve které si nemusí ušpinit botku blátem, nechat si poškrábat čelo trnitým keřem ani bojovat na nože s jaguárem.

Z našeho pohledu omezeného několika desetiletími tihle řemeslníci slavní jsou, nesplňují ale zásadní skřítkův požadavek – nejsou schopni zanechat na planetě trvalou jizvu.

Dva večírky s překvapením

V dobách, kdy jsem si na počátku milénia broustil literární ostruhy, mě ve škole dostali do rukou dva spisovatelé, každý z úplně jiného vesmíru. Jáchym Topol a Michal Viewegh.

Když skončil semestr, pozvali oba mistři svůj ročník na večírek. Večírek Michala Viewegha se konal v solidní restauraci v Nuslích. Všichni jsme jedli a pili na mistrův účet. Kolem druhé ráno Michal Viewegh zaplatil a šlo se domů.

A pak tady bylo autorské čtení uspořádané Jáchymem Topolem. Večer plný povídek, básní, muziky a piva v zapadlé sklepní literární kavárně někde na Vinohradech.

Každý jsme si zaplatili svých deset piv a pět bushmillů a kolem páté klopytali ven. Jáchym na nás zoufale volal od baru, že mu to tady nevychází a ještě chybí sto osmdesát korun.

Autor Účastníků zájezdu. Autor Sestry. Jestli mi rozumíte.

Vidět naživo Lucii Bílou a zemřít

Taky znám hezkých pár lidí, co prošli mediálně provařenými soutěžemi, o kterých byla řeč na začátku. Těch, které zavedení rockeři a popíci neberou vážně. A něco vám řeknu – je to úplně stejná směska skřítkových poddaných. Těch, které k sobě skřítek talentem připoutal, i mistrů řemeslníků, kteří nikoho neurazí ani neohromí.

Na obou stranách barikády, na obou stranách frontové linie občuraných patníků. Jedni i druzí můžou být ve svém oboru úspěšní, můžou vydělat pořádný balík.

Důležitá je odpovědnost k tomu, co jim dal skřítek. Jen tímto způsobem vyryjou jizvu do téhle planety.

Dnešní doba přeje muzikálům. Vyplatí se to totiž finančně. Poslepuje se dohromady příběh, který zná úplně každý (Angelika, Tři mušketýři, Carmen), vyrobí se ohromující kostýmy, které nejen v divadle pouze zakrývají prázdnotu. Najmou se řemeslníci, kteří už

měli čas a kapacitu na to, aby se proslavili. A pak se do hledišť nahrnou lidé, kteří nepotřebují, aby jim běhal mráz po zádech, ale aby viděli naživo Lucii Bílou.

Všichni dostanou zapláceno a jde se domů.

Skřítek se přesně v tuhle chvíli opíjí ve sklepní literární kavárně se všemi ostatními, kteří píšou rozervané básně, kteří tvoří melodie, u kterých se ti chce brečet nebo smát nebo obojí. Kterí píšou romány, které by pohnuly světem, kdyby o nich někdo věděl.

Výrobci českého muzikálu nedochází zásadní problém – že muzikál je především divadlo. Ne show, ne kostýmy, dokonce ani samotný zpěv nestačí, když se nepřefiltruje přes ty, kteří mají úctu ke skřítkovi a jeho darům. Muzikál je hudební DIVADLO, a proto na jevišti nemohou stát slavní zpěváci, kteří nehrají,

**... a pak se do hledišť
divadel nahrnou lidé,
kteří nepotřebují, aby jim
běhal mráz po zádech,
ale aby viděli naživo
LUCII BÍLOU.**

ale chodí. Kdo má ke svému talentu odpovědnost, tohle ví a do muzikálu se necpe. Ani kvůli prachům.

Van Gogh a kluci ze SuperStar

Michal Viewegh vždycky tvrdil, že součástí spisovatelského talentu je talent (sebe)propagace a (sebe)prosazení. Spisovatel se podle něj musí umět prodat.

Skřítek by vám smutně pošeptal, že to tak není a nemůže být. Prodejci prodávají, spisovatelé píšou. Každý podle svého svědomí a odpovědnosti k talentu. Řemeslníci si holt troufnou na obojí, protože je žádná odpovědnost ke skřítkovi jaksi netíží.

Jak z toho všeho ven? Nijak. Tuhle otázku řeší bez výsledku skřítkovi poddaní už hezkých pár staletí. Umírají zneuznaní, chudí, zbyteční.

Jako starý dobrý Vincent van Gogh. Jiným, a naštěstí jich není jich málo, se to jednoduše nějak podaří. Souhra náhod, popostrčení skřítkem, cokoliv.

Důležité je, že všichni tihle tvůrci i interpreti obdaření talentem si svůj život, jakkoliv těžký, užívají. Na rozdíl od všech racionálních profesí jsou totiž dílem děti a dílem blázní. Pracují do úmoru na něčem, co se jim třeba nikdy nemusí zúročit, jenže oni tím jsou posedlí. Žijí stejně naplněné životy jako ti, kteří kupují firmy, střídají šťavnaté blondýny a létají vlastním tryskáčem.

Když pak uslyšíme jejich zpěv, uvidíme jejich obraz, přečteme si jejich román nebo sledujeme jejich divadelní hru, poznáme to. Objevíme i pár muzikálů, které jsou skutečným divadlem, a ne výrobkem producenta. I kluci a holky ze SuperStar, kteří měli to štěstí a tu sílu a nenechali se přežvekat tímhle prefabrikovaným nováckým světem, jednou zazpívají tak, že nás bude mrazit v zádech. Zasloužilým rockerům i mistrům popu navzdory.

Protože i v tom má prsty skřítek.

10 nejlepších kuchařů světa

Podle dramatika G. B. Shawa není žádná láska tak velká jako láska k jídlu. Proto není od věci vybočit občas z každodenní rutiny a na vlastní chuťové buňky se seznámit s některým z klenotů pocházejících z tvůrčí dílny stálíc světové gastronomie. Jako zdroj inspirace představujeme deset nejlepších světových kuchařů podle aktuálního hodnocení specializovaného francouzského magazínu Le Chef.

01

ALAIN PASSARD (1956, Francie)

Majitel pařížské restaurace L'Arpège je považován za kuchaře, který změnil způsob vnímání zeleniny. Jak Alain Passard píše ve své proslulé kuchaře s příznačným názvem Umění vařit ze zeleniny, měl by se kuchař nechat unést barvami surovin a vařit podle citu. Majitel tří velkých zeleninových zahrad se nebrání rybám a mořským plodům, červené maso se naopak v jeho pokrmech objevuje sporadicky. Restaurace L'Arpège má dvanáct stolů, přes tři michelinské hvězdy chybí interiéru být jen náznak bombastičnosti. Alain Passard, jinak rovněž milovník hry na saxofon, prochází mezi stoly a komunikuje s hosty. Degustační menu atakuje hranici 400 eur, jeho součástí jsou zeleninové suši, grilovaný chřest, humr s fíkovým olejem a česnekem, vývar s raviolami či výběr sýrů...

MARTIN BERASATEGUI (1960, Španělsko)

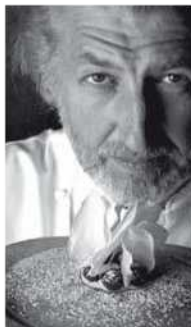
Tříhvězdičková michelinská restaurace v Lasarte-Oria na severu Španělska nese jméno svého majitele a šéfkuchaře. Hrdý Bask má na svém kontě celkem osm hvězd průvodce Michelin, což z něj činí nejúspěšnějšího španělského kuchaře historie. V případě interiéru vsadil rodák ze San Sebastianu na pravidlo, podle kterého je v jednoduchosti síla, střízlivě eleganci vévodí bílá barva. Degustační menu o 14 chodech (spíš se jedná o větší jednohubky) vyjde na 230 eur, při volbě varianty předkrm – hlavní jídlo – dezert počítejte s částkami 50 + 80 + 37 eur. Na jídelním lístku figuruje například divoký zajíc, dršťkový guláš, ústřice, lanýže, jehněčí kotleta, grilovaná svíčková, čokoládový dort a vanilkový jablečný koláč.

PIERRE GAGNAIRE (1950, Francie)

Majitel a šéfkuchař tříhvězdičkové michelinské restaurace v Paříži je považován za jednoho ze zakladatelů „nouvelle cuisine“. Sám sebe charakterizuje jako kuchaře, „který sice preferuje přítomnost, ale stejně tak si váží minulosti“. Řemeslu se vyučil v restauraci slavného Paula Bocuse, od kterého převzal gastronomické heslo Poctivost, upřímnost, integrita. Kromě francouzské metropole vlastní restaurace v Londýně, Tokiu, Hongkongu, Dubaji, Soulu, Las Vegas a v Moskvě. Vlajkovou lodí jeho gastronomického impéria je pařížská restaurace Pierre Gagnaire nacházející se v přízemí hotelu Balzac poblíž Champs-Élysées. Polední menu vyjde na 85 eur, cena degustačního začíná na 290 eurech. Mezi vyhlášená jídla patří pečené rajče, rybí polévka, pečené mušle s mrkví, langusta s čočkou, mořský okoun, krab s rýží či grapefruit s lanýž.

02

03

MICHEL BRAS (1946, Francie)

Jeho tříhvězdičková michelinská restaurace Bras le Suquet se nachází ve městě Laguiole. V roce 2002 otevřel se synem Sébastienem restauraci v hotelu Windsor na japonském ostrově Hokkaidó. Od roku 2008 Michael Bras spolupracuje se známým výrobcem kuchyňských nožů, japonskou firmou KAI. Ceny menu se pohybují od 125 do 227 eur, mezi vyhledávané speciality patří originální úpravy tuňáka a mořského cejna, zeleninové špagety s černými lanýžemi, hovězí z plemene Aubrac na grilu, smažená dýně, hruška pošírovaná v šafránu a černém cukru.

04

SEIDŽI JAMAMOTO (1970, Japonsko)

Dalšího držitele tří michelinských hvězd přivedla k vaření matka. Práce za plotnou však malého Seidžiho moc nebrala, protože neměl tolik času na hraní. Jak se však ukazuje, platí v jeho případě rčení o tom, že co se v dětství naučíš, v dospělosti jako když najdeš. Jamamotova tokijská restaurace Nihonryori RuyGin, otevřená v roce 2003, je postavena na dodržování japonských gastronomických tradic. Seidži Jamamoto je znám svou láskou k čaji,

05

který sám připravuje, jednotlivé chody lze tak spárovat kromě vína také s tímto nápojem. Kromě Tokia má rovněž restaurace v Hongkongu a Tchaj-peji. A na co tam zajít? Třeba na rybí vývar se škeblemi, grilované chobotničky s hráškem a vaječným krémem, tuňáka, rybu fugu, játra z mořského časa se špenátem, máslovou rybu se strouhaným zázvorem, makrelu s jarní cibulkou nebo hovězí na dřevěném uhlí s bílým chřestem.

06

ÉRIC FRÉCHON

(1963, Francie)

Rodák z Bretaně a rytíř čestné legie (2008) sbírá kuchařské knihy, a pokud by si měl vybrat oblíbenou restauraci, byl by to podnik Paula Bocuse. Na opuštěný ostrov by si vzal nůž, oheň, vodu, manželku a syna. Jeho restaurace Épicure v pařížském hotelu Bristol má maximální možný počet tří hvězdiček Michelin. Sezonní menu vyjde na 130 eur, degustační menu o sedmi chodech na 270 eur. Mezi nejvyhledávanější pochoutky patří domácí chleba se slaným máslem a ředkvičkami, pikantní ananas tandoori s krevetami a tzatziki, sekaný uzený úhoř s pěnou foie gras, makrela na bílém víně s bylinkami, černým rybízem a křenem, makarony s artyčoky a černými lanýži, foie gras s parmazánem, divoký pstruh na žampionech s citronovou pěnou a polentou.

07

JONNIE BOER

(1965, Nizozemsko)

Michelinská tříhvězdičková restaurace De Librije v nizozemském městě Zwolle byla otevřena v roce 2008. Nejdřív však musel Jonnie Boer se svou manželkou zrekonstruovat budovu bývalého kláštera. Restaurace se nachází v knihovně, čemuž odpovídá i název. Před deseti lety sestavoval nejúspěšnější nizozemský kuchař menu pro pasažéry první třídy a business class letecké společnosti Lufthansa. Kromě De Librije spravuje v amsterodamském hotelu Waldorf Astoria dvouhvězdičkovou restauraci Zusje, což v překladu znamená mladší sestra. Něco málo z jídelního lístku – mladá makrela s paprikou, treska se sušenou klobásou a celerovým vývarem, jehněčí se špenátem a křenem, pečený ananas, rýžový nákyp, lilkový kompot se zázvorem, rizoto z červené řepy s křenem a petrželkou. Cena menu se pohybuje v rozmezí 120 až 150 eur.

08

RENÉ REDZEPI

(1977, Dánsko)

Přestože byla jeho původní kodaňská restaurace Noma čtyřikrát vyhlášena nejlepším podnikem světa a má dvě michelinské hvězdy, rozhodl se gastronomický vizionář pro změnu. Restaurace založená v roce 2003 změnila nejen sídlo, ale především přístup k vaření. Ryze severská kuchyně ustupuje sezonní, v rámci surovinové soběstačnosti má „nová“ Noma vlastní farmu, kde pěstuje zeleninu – zčásti ve skleníku na pevné zemi, zčásti na voru. Od května do září nabízí výhradně vegetariánská jídla, na podzim přichází řada na zvěřinu a lesní plody. Menu vyjde na 265 eur. Mezi vyhlášené pokrmy patří fritovaný mech, jikry z mořského ježka, přírodně kvašený chleba, mořský ježek se zelím, langusta s cibulí, zelené výhonky z marinádou z mušlí, grilovaná cibule, dýně s kaviárem a pečená divoká kachna.

09

EMMANUEL RENAUT

(1968, Francie)

Majitel a šéfkuchař restaurace Flocons de Sel v savojském Megève. Restaurace má tři michelinské hvězdy, v roce 2013 byl Emmanuel Renaut ve Francii jmenován šéfkuchařem roku. Jeho pojetí gastronomie vychází z čerstvých surovin a je v souladu s klimatem a okolním prostředím. V michelinském průvodci je Renautův styl označován jako „velmi subtilní, křehký a harmonický“. Cena poledního menu se pohybuje v rozmezí 42 až 149 eur. V jeho rámci si můžete objednat třeba špagety s lehce uzenou slaninou a lanýžovým práškem, brzlík se zlatým jablkem či pastinák s červenou řepou a sýrem Beaufort. Nejvíce však podnik proslavila ryba z Ženevského jezera s citronovým pyré a pórkem.

10

JOAN ROCA

(1964, Španělsko)

Rocova restaurace El Celler de Can Roca nacházející se ve městě Girona byla v roce 2013 vyhlášena nejlepší restaurací světa a o dva roky později světový primát obhájila. Joan se „vyučil“ femeslu v restauraci svých prarodičů a rodičů, dnes pracuje s bratry Josepem (sommeliér, vinný sklep obsahuje 60 000 lahví) a cukrářem Jordim. Společně to dotáhli ke třem michelinským hvězdám. Joan Roca razí zásadu, že lidé k němu nechodí hubnout, ale dobře se najíst. Podle TripAdvisoru navštívilo jeho podnik s kapacitou 45 míst v roce 2013 deset tisíc hostů z 57 zemí. Menu včetně vína vyjde na 300 eur, mezi vyhlášené delikatesy patří karamelizované olivy plněné ančovičkami, telecí s lanýžovými hoblinami, vepřové nožičky, pečený holub a štikozubec.

Fitness pro lenochy

Dobrá zpráva pro líné jedince – informace z cvičebních a fyziologických laboratoří ukazují, že v oblasti fitness a zdraví se mohou úspěšně prosadit i sedaví jedinci. Do vlastního těla by tak stačilo investovat relativně málo času a fyzické námahy. Pokud jste líný, obtloustlý a unavený, je načase s tím něco (málo) dělat. Pro vaše nové já.

✗ **Břišní svaly mají přednost**

Průzkumy – konkrétně ty kanadské – ukazují, že v průběhu 13 let účastníci pokusu s nejslabšími břišními svaly vykazovali víc než dvojnásobnou úmrtnost ve srovnání s jedinci se silnými břišáky. Máme na to svou teorii: muž, který má zdravé a pevné břicho, vyhrává válku s tuky.

Zásada: Sportovci, kteří procvičují břišní a bederní svaly na fitballu, disponují větší silou a rovnováhou střední části trupu než ti, kteří dělají zkracovačky a hyperextenze na podlaze. Vrhnete se proto na míč.

✗ **20 minut dvakrát týdně**

Ano, tak málo stačí, aby si netrénovaný muž zásadně zlepšil své zdravotní

vyhlídky. Jedinci, kteří se aspoň trochu hýbou, jsou mnohem méně nemocní než neaktivní muži. A opravdu dobrá zpráva: ti, kteří cvičí jen dvakrát týdně, pociťují stejný pozitivní efekt pro zdraví jako ti, kdo cvičí mnohem víc. Nemusíte se úplně zničit, abyste si pohybem zlepšil zdraví.

Zásada: Jestliže jste nikdy necvičil, naplánujte si dvě rychlé dvacetimi-

Stará pravidla pořád platí

Žádný tréninkový plán nefunguje pro každého a napořád

Neexistuje žádný absolutní recept, který by fungoval na sto procent. Nejlepší tréninkové plány jsou směsí stylů a přístupů. Každý, kdo tvrdí, že zná jedinou osvědčenou cestu k lepšímu tělu, se prostě mýlí. Jakmile nasadíte nový program, budete pocítovat zlepšení v prvních dvou měsících. Jenom nezapomeňte, že nic nefunguje věčně. Proto nasadte na své tělo i další metody. Potom se budete zlepšovat neustále.

Zlepšujte se postupně

Mnoho začátečníků nebo těch, kteří se ke cvičení vrací, trpí syndromem Supermana. Běhají třikrát první týden – a další týden už si stříhnou šest běhů. Nebo si na druhé cvičení zdvojnásobí váhu, kterou zvedali při prvním tréninku. Po krátkém čase je začnou trápit chronická zranění. Síla šlach a úponů se bohužel rozvíjí pomaleji než svalová síla. Vaše svaly jsou možná dost silné na zvedání určité váhy či na dlouhý běh, ale šlachy a úpony nemusejí být ještě na tuto zátěž dostatečně připravené. Řešení spočívá v dodržování pravidla deseti procent. To říká: nikdy nezvyšujte objem, váhu, vzdálenost, rychlost a jakoukoli další proměnnou o víc než 10 procent týdně. Když toto pravidlo zanedbáte, riskujete, že se vaše cvičení změní ve velkou kulatou nulu.

Dokonalé technické provedení je nejdůležitější

Ať trénujete cokoliv, perfektní technika provedení je klíčem k bezpečnosti a účinnosti cvičení.

Čím jste starší, tím větší důraz musíte klást na provedení cviků. Když se zraníte, regenerace trvá déle. Dobrý nápad je – čas od času – „doladit“ technické provedení cviků s trenérem. Je prokázáno, že muži cvičící pod dohledem trenéra zaznamenali větší nárůst hladiny testosteronu než ti, kteří cvičí sami.

Čím více toho chcete dosáhnout, tím intenzivnější musí být váš trénink

Bohužel neexistuje jednoduchá, bezbolestná a superrychlá cesta, jak se dostat do formy na maraton, ztratit deset centimetrů kolem pasu nebo mít bicepsy jako kulturisté. Vavříny patří jenom těm, kdo tvrdě pracují a dělají to správně.

intenzitě musíte být stále ještě schopen mluvit, i když vaše bonmoty nemusí být dlouhé. Pokud chce muž vážící 80 kilo spálit 720 kcal, musí běžet 53 minut rychlostí kolem 6 minut na kilometr.

✗ Změna rychlosti mění i tělo

Pokud zrychlíte tempo běhu (nebo jiné aerobní aktivity) po dobu jedné minuty a potom poběžíte pomaleji další minutu, budete shazovat kila rychleji, než když je vaše tempo pořád stejné.

Zásada: Zvyšujte postupně rychlost běhu (nebo jiné činnosti) na úroveň, kterou jste schopni udržet asi 20 minut. Pak střídejte tempo – běžte jednu minutu rychleji a další minutu pomaleji, než je vaše ideální tempo. Pokračujte celých dvacet minut a na závěr se vyklusejte.

✗ Pokud nesnášíte běh, neběhejte

I když je aerobní cvičení skvělá věc, podobných výsledků můžete dosáhnout také silovým cvičením v kombinaci s vyváženou stravou – a navíc vám to přinese silnější svalstvo, méně tuku a rychlejší metabolismus na dalších 48 hodin. (Po středně náročném aerobním cvičení se metabolismus vrací na svůj normální mnohem rychleji.)

Zásada: Zkuste posilování s minimálními přestávkami mezi sériemi. Metabolismus nabudíte do tukožroutského režimu, když se soustředíte na velké svalové skupiny a budete cvičit dřepy, mrtvý tah, shyby, veslování na kladce, benčpres a tlaky vsedě.

✗ Činky jsou skvělé

Nejjednodušší posilovací cviky se provádějí na strojích – tyto pohyby ovšem nelze transponovat do činností, které děláte v normálním životě. Pokusy ukázaly, že testovaní jedinci, kteří dva roky trénovali jenom na strojích, sice zvýšili svoji sílu v průměru o 34 procent, ale měření jejich fyzických funkcí ukázalo úbytek o 3,5 procenta.

Zásada: Dlouhodobě se vyplatí cvičení na strojích doplňovat činkami. Jestliže cvičíte jenom na strojích, zkuste načas přejít k činkám a zlepšit tak celkovou funkčnost těla a pružnost. ■

nutové procházky týdně. Anebo čtyři rychlé desetiminutové procházky. Ale vaše chůze musí být opravdu hodně rychlá, na hranici běhu.

✗ Tvrdší trénink dělá tvrdší tělo

I nepřiliš intenzivní cvičení vám pomůže shazovat kila a cítit se lépe, jestliže jste dosud nedělal nic. Když

se vám povede nasadit trošku tvrdší režim – například tím, že místo rychlé chůze poběžíte –, odvděčí se vám vaše tělo tím, že budete spalovat víc energie a tuku i v hodinách, kdy nic neděláte. Tělo totiž přechází do režimu, kdy spotřebovává víc tuku po celý den.

Zásada: Jste-li při cvičení na 60 procentech svého maxima, dýcháte hluboce a pořád ještě pravidelně. Při této

NADAČNÍ FOND
GABRIELIS

Na slovíčko
s osobností:

David Lukeš

*„Největší bariérou není
vozejk, sex se rodí
v hlavě...“*

Sex na vozejků NENÍ TABU

David Lukeš je ředitelem Centra Paraple, kde dřív působil ve správní radě jako člen a později chvíli i jako její předseda. Do Paraplete přišel z obchodních společností, kde pracoval jako právník a marketingový specialista. Na vozíku je po poškození míchy už patnáct let.

Je to rok, co jste se stal ředitelem Centra Paraple. Můžete nám ve zkratce nastínit, čím se vaše organizace zabývá?

Paraple pracuje s lidmi poškození míchy, kteří jsou většinou vozíčkáři. Poškození míchy není jen porucha pohybového aparátu, ale přináší i spoustu dalších obtíží zasahujících do všech součástí každodenního života. Náš unikátní komplexní přístup práce s vozíčkáři byl nastaven od samotného vzniku, u kterého byl mimo jiné, i díky Janu Kašparovi, Zdeněk Svěrák. Ten vymyslel název Paraple jako odvozeninu z paraplegika, tedy člověka s postižením dvou končetin, a je spoluzakladatelem a významným podporovatelem této organizace.

Zmínil jste každodenní život vozíčkáře, tím se dostáváme k dnešnímu tématu. Před lety jste zpracoval téma sexuality vozíčkářů. Co vás k tomu přimělo? Zabýváte se tím v rámci komplexní péče o klienty Centra Paraple i dál?

Inspiroval mě zoufalý nedostatek informací k tomuto pro mladého muže významnému tématu, a tak jsem to před lety popsal, jak nejlépe jsem v té době dokázal. To znamená velmi subjektivně, dnes jsem se jistě posunul o kousek dál. V Paraplete se tématu věnujeme a rádi bychom ho v budoucnu víc odtabuizovali. Málokdo si totiž uvědomuje, že s vozíkem minimálně duševní chuť na sex nekončí. Nejde totiž jen o mladé kluky, kteří dokážou bez pro-

blémů navazovat vztahy a prožívat někdy mnohem procítěnější intimní život než před úrazem, ale i o starší lidi, zejména ženy, které to mají mnohem složitější. Obecně však platí, že frustrace z nenaplněného sexuálního života se týká většinou mladých lidí, mužů, kteří to často řeší návštěvou nočních podniků, privátními eskortními službami nebo třeba erotickými linkami.

Sexuální frustrace je nebezpečná. Dá se v jednoduchosti nastínit, jaké nástrahy na vaše klienty číhají?

Jednoduše bohužel ne. Obecně lze říci, že mimo zdravotní komplikace, jako je snížená mobilita, citlivost, problémy s erekcí, inkontinence a podobně, je největším problémem narušení sebedůvěry,

a tak často dochází k popření vlastních pudů. Lidé si musí nacházet mnohé, často složité cesty k znovuoživení této intimní stránky života. Lehčí úlohu mají muži, protože partnerky vozíčkářů jsou odvážnější. Nelze sice vrátit ztracenou citlivost těla, ale je spousta možností, jak vyvolat erekci tak, aby mohlo dojít k samotnému aktu. To je pro muže důležité už z psychologického hlediska. U dívek na vozíku jde mnohem víc o celkové sladění s partnerem, o důvěru, něhu a bohužel pro ně neexistuje stejně jednoduché řešení jako u mužů. Sice jsou tu první „ženské viagry“, ale všechno je teprve na začátku.

To zní komplikovaně. Může člověk na vozíku získat o této problematice nějaké ucelenější informace?

Bohužel toho moc není. Lidé se můžou se svými dotazy obrátit na poradnu na komunitním portálu vozejkov.cz. Jediná kniha vznikla ve spolupráci MUDr. Šrámkové a Paraplete (vydal ji Svaz paraplegiků, nyní CZEPA, která je jedním ze zakladatelů Centra Paraple) v roce 1997. Ta se ale už dá dnes těžko sehnat. Aktuální ucelené informace se tak bohužel nikde nedovíme. Jde o plemel různých zdrojů. Nikde není popsáno, jsem teď na vozíku, necítím tělo, mám chuť na sex, ale problémy s erekcí, co mám dělat?

Je tedy nějaké řešení, které se v současné době pro lidi na vozíku nabízí?

V současnosti máme jen několik omezených možností. Když vynecháme štěstí na